

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H. I.™

Gena Showalter

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

THE
DARKEST
FIRE

Lords of the Underworld

BİRİNCİ BÖLÜM

Yüzlerce yıl boyunca her gün tanrıça cehennemi ziyaret etmiş ve Geryon her gün bulunduğu yerden onu izlemişti, arzusu kanını görev yerinin ötesindeki lanetin alevlerinden daha fazla ısıtmıştı. İlk seferinde onu incelememeli ve bakışlarını hep aşağıda tutmalıydı.

o zamandan beri. Adam şeytanların kölesiydi, kötülükten doğmuştu; kadın ise ışıktan yaratılmış bir tanrıçaydı.

Ona sahip olamayacağını düşündü, ellerini yumruk yaparak. Aksini ne kadar isterse istesin. Bu... saplantı anlamsızdı ve ona umutsuzluktan başka bir şey getirmiyordu. Daha fazla umutsuzluğa ihtiyacı yoktu.

Ve yine de, o gün çorak mağarada süzülürken onu izledi, mercan uçlu parmakları Yeraltını yeryüzünden ayıran sivri taşlar. Altın lüleler zarif sırtından aşağı akıyor ve Afrodite'nin kendisiyle kıyaslanamayacak kadar mükemmel, çok güzel bir yüzü çerçeveliyordu. Yıldız ışığından gözleri kısılmış, pürüzsüz kaymaktaşıdan yanaklarında pembe bir renk açmıştı.

"Duvar çatlamış," dedi, sesi yakındaki alevin tıslaması arasında bir şarkı gibiydi.

Başını salladı, kelimeleri sadece hayal ettiğinden emindi. Birlikte geçirdikleri yüzyıllar boyunca hiç konuşmamışlar, rutinlerinden hiç sapmamışlardı. Cehennemin Gardiyanı olarak, bir ruhun içeri atılması gerekene kadar kapının kapalı kalmasını sağlıyordu. Bu şekilde, hiç kimse ve hiçbir şey Kaçmaya çalışırlarsa da cezalarını verirdi. Çünkü

Baskı Tanrıçası, fiziksel bariyeri sadece bir dokunuşla güçlendirdi. Sessizlik asla ihlal edilmedi.

Belirsizlik yüz hatlarını karartmıştı. "Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

Bir an sonra kadın adamın önünde durdu ama adam onun hareket ettiğini görmedi. Hanımeli kokusu aniden Kükürt ve eriyen et kokusunu gölgede bıraktı ve derin bir nefes alarak gözlerini coşkuyla kapattı. Ah, o kadın olduğu gibi kalacaktı... "Gardiyan," diye

sordu.

"Tanrıça." Göz kapaklarını yavaş yavaş açmaya zorladı ve güzelliğinin ışıltısını yavaşça ortaya çıkardı. Yakından bakınca, düşündüğü kadar mükemmel değildi. Daha iyiydi. Bir tutam çil, tatlı eğimli burnunu süslüyordu ve yarı gülümsemesinin kıvrımında gamzeler belirliyordu. Enfes.

Onun hakkında ne düşünüyordu? Merak etti.

Muhtemelen onun çirkin ve şekilsiz bir canavar olduğunu düşünüyordu. Ama düşündüyse bile bunu belli etmedi. Yıldız ışığıyla parlayan gözlerinde sadece merak vardı. Duvar için olduğundan şüpheleniyordu, kendisi için değil. İnsan olduğu zamanlarda bile, kadınlar onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bazen doğuştan lekeli olup olmadığını merak ederdi.

"Bu çatlaklar dün yoktu," dedi. "Böyle bir hasara ne sebep oldu?"

"Her gün bir İblis Lordu sürüsü çukurdan çıkıyor ve kaçmak için savaşıyor. Burada hapsedilmekten bıktılar ve eziyet edecek canlı insanlar arıyorlar."

"İsimlerini biliyor musunuz?"

Başını salladı. "Şiddet, Ölüm, Yalanlar, Şüphe, Sefalet. Devam edeyim mi?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Anlıyorum. Kötünün de kötüsü."

"Evet. Ölümlüler diyarına ulaşmak için çaresizce diğer taraftan vuruyor ve pençeliyorlar."

"Durdurun onları." Boğuk bir yalvarışla bağlanmış bir emir.

O anda, onun istediğini yapmak için insanlığının son kalıntılarından da vazgeçebilirdi. Onun varlığının günlük hediyesini geri ödemek için her şeyi yapardı. Onu tam olarak nerede tutacaksa kokusunun tatlılığını uzatıyordu. "Görev yerimden ayrılmam yasak, tıpkı lanetlilerden birinin içeri girmesine izin vermek dışında herhangi bir nedenle kapıları açmamın yasak olduğu gibi. Korkarım isteğinizi yerine getiremem."

İçini çekti. "Her zaman sana söyleneni mi yaparsın?"

"Her zaman." Görünmez bağlarla savaştıktan sonra onu bağladı. Bir zamanlar, ama artık değil. Savaşmak acı ve ıstırapı davet etmek demektir - kendisi için değil, başkaları için. Annesine, babasına ve kardeşlerine benzeyen masum insanlar buraya getiriliyor ve onun gözleri önünde işkence görüyorlardı. Çığlıklar... ah, çığlıklar. Acı ve ıstırap onun üzerine yığılmış olsaydı, umursamazdı. Gülecek ve daha da çok savaşacaktı. Ama Lucifer, Hades'in kardeşi ve İblislerin prensi, istenen sonuçları sağlamak için nasıl saldıracağını çok iyi biliyordu.

"Ben farklı bekliyordum. Sen bir savaşçısın, çok güçlü ve kendinden eminsin."

Evet, o bir savaşçıydı. Aynı zamanda bir köleydi. "Özür dilerim."

"Bana yardım etmen için sana para ödeyeceğim," diye ısrar etti tanrıça. "Ücretini söyle. Arzu ettiğin her şey senin olacak."

İKİNCİ BÖLÜM

Arzu ettiğın her şey senin olacak, demişti. Keşke, diye düşündü Geryon. Onun dudaklarının tek bir tadına bakmak isterdi. Ama masumların acı çekmesini göze alamazdı - neden onlarla uğraşıyorsun ki? Güzel tanrıça.

Aklından geçen soru dişlerini sıkmasına neden oldu. Rahatsız olmuştu çünkü iyilik olmadan sadece kötülük olurdu. Ve o çok fazla kötülük görmüştü.

"Üzgünüm tanrıça. Dediğim gibi, size yardım edemem."

Narin omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. "Ama... neden? Sen de en az benim kadar iblisleri cehennemin içinde tutmak istiyorsun."

Geryon onu reddetme nedenlerini ona söylemek istemiyordu, bunca yüzyıldan sonra hâlâ utanıyordu. Yine de ona söyleyecekti. Belki de o zaman ve o yokmuş gibi davranacaktı. Hal böyleyken, ona duyduğu arzu büyüyor, yoğunlaşıyor, vücudu sertleşiyordu. Hazırlanıyorum. O sana göre değil.

"Ruhumu sattım," dedi. Yeryüzünde yürüyen ilk insanlardan biriydi. Kendi kaderinden memnundu ve eşi tarafından mest edilmişti. Ailesi tarafından seçilmişti ve karşılığında onu istememişti. Kadın hastalandı ve adam umutsuzluğa kapıldı. Yardım için tanrılara haykırmış ama tanrılar onu görmezden gelmişti. Sonra Lucifer karşısına çıktı.

Onu kurtarmak ve sonunda kalbini kazanmak için Geryon Kendini isteyerek karanlık prene teslim etti ve kendini insandan canavara dönüşmüş buldu. Başının üstünde boynuzlar filizlenmiş ve elleri pençelere dönüşmüştü. Koyu, karmin rengi kürk bacaklarındaki deriyi kaplarken, toynaklar ayaklarının yerini almıştı. Saniyeler içinde insandan çok hayvana dönüşmüştü.

Lucifer'le yaptığı sözleşmede belirtildiği gibi karısı iyileşmişti ama ona karşı yumuşamamıştı. Hayır, onu başka bir adam için terk etmişti. Tanrıçaya yeniden odaklanırken ellerini yumruk yaptı, pençeleri avuçlarının derinliklerine gömüldü. "Aksini dilesem de, hareketlerime artık ben hükmedemem."

Tanrıça başını yana eğerek onu inceledi. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı, mide bulandırıcı görüntüsü göz önüne alındığında böyle bir inceleme sinir bozucuydu. Şaşırtıcı bir şekilde, tiksinti onun güzel bakışlarını karartmadı ve şöyle dedi: "Ne yapabileceğime bakacağım yap."

Cehennemin İç Koridorları

"Lucifer, beni iyi dinle. Seninle konuşmak istiyorum. Karşıma çıkacaksın. Bu gün, bu odada. Tek başına. Ben olduğum gibi kalacağım." Zulüm Tanrıçası Kadence, isteklerini kesin bir şekilde ifade etmeyi biliyordu yoksa iblis prens onları istediği gibi "yorumlayabilirdi". Eğer kadın sadece bir görüşme talep etseydi, onu yatağına fırlatabilirdi, kolları ve bacakları bağlanmış, giysileri çıkarılmış, etrafını bir lejyon sarmıştı.

Birkaç dakika geçti ve çağrısına yanıt gelmedi. Ama o zaman, cevap gelmeyeceğini biliyordu. Onu bekletmekten hoşlanıyordu. Bu ona kendini güçlü hissettiriyordu. O

kullandı

etrafına bakma fırsatı buldu. Lucifer'in sarayının duvarları taş ve harçtan ziyade alevlerden oluşuyordu. Çatırdayan, turuncu-altın. Ölümcül.

Bu yerle ilgili her şeyden nefret ediyordu. Alevlerden yükselen kara dumanlar, lanetlilerin parmakları gibi etrafında kıvrılıyordu. Elini burnunun önünde sallamayı o kadar çok istiyordu ki, ama yapmadı. Bu kadar küçük bir hareketle bile zayıflık gösteremezdi.

Cesaret ederse, kendini boğulurken bulacağını biliyordu. zehirli dumanlar içinde. Lucifer zayıflıklardan faydalanmaktan başka bir şeyi sevmezdi.

Kadence bu dersi iyi öğrenmişti. İlk ziyaretinde, hem Hades'e hem de Lucifer'e onların müdürü olarak atandığını bildirmek için gelmişti. Biri olarak boyun eğdirme ve fethin özünü temsil ediyordu, hem iblislerin hem de ölülerin burada kaldı. Ya da tanrılar öyle düşünmüştü, bu yüzden bu görev için onu seçmişlerdi.

Kabul etmemişti, ama onları reddetmek cezaya davet etti. Ancak kabul ettiğinden beri birçok kez, belki de cezanın daha iyi olacağını düşünmüştü. Günlerini yakındaki bir mağarada uyuyarak geçiriyordu - gerçek bir uyku değil ama dikkatli bir uyku, zihninin gözü farklı iblis kampları. Gecelerini duvarı inceleyerek geçiriyordu. Arada sırada saraya gelip bir ihlali rapor etmesi gerekiyordu.

Bu sefer neler olduğunu nasıl bilemedim?

Lucifer onun görülerini engellemiş miydi? Eğer öyleyse, ne kazanmayı umuyordu?

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Hayır, bu doğru değildi. İlk ziyareti sırasında Lucifer onun endişesini hissetmişti ve o zamandan beri her onu beslemek için bir fırsat. Burada ateşle kaplı bir dokunuş, orada hınzırca bir alay. Onun ilgisinin altında solmuştu.

Bu tanrıları hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu çoktan duvara bağlamamış olsalardı, onu eve çağıracaklarından emindi; bu, görevlerine engel olmak için değil, yardımcı olmak için yapılmış bir hareketti. Ama tanrılar bile bu bağın ne kadar derine gideceğini bilmiyorlardı. Basitçe Duvarın tahkimata ihtiyacı olduğunu hissettiğinde, onun yaşama sebebi olduğunu fark etmişti. Kanı artık onun özüyle şarkı söylüyordu.

İblislerden biri onu ilk kez kaşındığında, acıyı hissetmiş ve şok geçirerek nefesi kesilmişti. Şimdi artık onu şok etmiyordu ama yine de her teması hissediyordu. Bir ruh ona dokunduğunda derisinin gıdıklandığını hissediyordu. Cehennem onu yaladığında ise yandığını hissediyordu.

Bunu yapabilirsin. Bu toplantının sonucu, ondan önce gelenlerin hepsinden daha önemliydi. Yapabilirsin.

Onun için ne kadar riske girdiği vasinin umurunda mıydı?

Sarayın dışından iblislerin çılgın kahkahalarını, işkence görenlerin iniltilerini ve kemikten dökülen etin cızırtısını duyabiliyordu. Ve koku... kendine has bir cehennemdi. Böyle bir kötülüğün ortasında soğukkanlı kalmak zordu. Özellikle de şimdi. Son birkaç haftadır vücudu yavaş yavaş güçten düşüyor, ağrılar içinde kıvranıyordu. Şimdi, en azından nedenini biliyordu. Bu karanlık yeraltı dünyasına bağlı olduğu gibi, dış duvardaki o çatlak kelimenin tam anlamıyla onu öldürüyor.

Ayak sesleri aniden yankılandı ve birkaç metre önündeki alevler ayrıldı. Nihayet. Lucifer bir yaz günü kadar kaygısız bir şekilde içeri girdi.

"Dönmeni bekliyordum," dedi en ipeksi ses tonuyla. Hatta sırıttı, yüzünde saf kötülük ifadesi vardı. "Senin için ne yapabilirim, sevgilim?"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kadence ürpermesine izin vermedi. Lucifer uzun boyluydu, Bir savaşçı gibi kaslı ve gözlerindeki karanlık cehenneme rağmen şehvetli bir yakışıklılığa sahipti. Ama o bir savaşçıyla alanını koruyan canavar. Yüzü vahşilikten başka bir şey olarak kabul edilemeyecek kadar sert olan canavar. Yarı insan, yarı canavar vücudu olan bu canavar onu tiksindirmeliydi ama tiksindirmedi. Bunun yerine, perili kahverengi gözleri onu büyüledi; koruyucu doğası ilgisini çekti.

Gardiyanla hiç ilgilenmeyebilirdi, onun da diğerleri gibi olduğunu düşünebilirdi.

Burada nefret edilen bir yaratıktı ama sonra hayatını kurtarmıştı. Ne yazık ki, ölümsüz tanrıçalar bile katledilebiliyordu; bu ihtimal, dış kapılar açıldığında hiç bu kadar net olmamıştı.

Bir ruhu karşıladı ve bir kölesi serbest kaldı. Ondan korkması, ona boyun eğmesi gerekirdi ama muhtemelen korkusunu hissetmiş ve tepki göstermiş, canlı etine aç bir şekilde ona doğru koşmuştu.

Donmuştu ama yine de ona ulaşmamıştı.

Gardiyan -adı neydi? - araya girmiş ve zehirli pençesini bir hamlede şeytanı yok etmişti. Daha sonra onunla konuşmamıştı ve o da onunla konuşmamıştı, onun bu yeraltı dünyasındaki diğer tüm yaratıklar gibi olduğuna dair inancı sarsılmıştı ama henüz tamamen kırılmamıştı. Yine de onu incelemeye başlamıştı. Zaman geçtikçe karmaşıklığı karşısında büyülendim.

O bir yok ediciydi ama yine de onu kurtarmıştı. Hiçbir şeyi yoktu ama karşılığında hiçbir şey istememişti.

Karşılığında ona iyilik yaptı mı? Bazen ona baktığında, beyaz alevler gördüğüne yemin ederdi. lanetlilerle bir alakası yok.

Lucifer dönen, hayaletimsi ruhlardan oluşan tahtına yerleşirken sessizce onu izledi. Elinde tuttuğu mücevherlerle süslü bir kadeh belirdi ve kadehten bir yudum aldı. Ağzının kenarından bir damla kıpkırmızı süzüldü ve beyaz gömleğinin üzerine.

Tiksinti onu kuşattı ama ifadesini nötr tuttu.

"Benden iğreniyorsun ama belli etmiyorsun," dedi o hınzır gülümsemelerinden biriyle. "Fare nerede? Genellikle kim ziyaret eder? Hani şu kelimeleri titreyen ve tökezleyen? Ondan hoşlanıyorum."

Kadence çenesini kaldırdı. Ona istediği kadar isim takabilirdi ama Kadence yorum yapmayacaktı. "Duvarlarınız tehlikeye girdi ve bir iblis sürüsü kaçmak için savaşıyor."

Prensin gülümsemesi hemen kayboldu. "Yalan söylüyorsun. Buna cesaret edemezler."

Tedirginliği anlaşılabilirdi. Lejyonları olmadan yönetecek kimsesi de olmazdı. "Haklısınız. Hırsızlar, tecavüzcüler ve katillerden oluşan çeteniz hükümdarlarına itaatsizlik etmeye cesaret edemez."

Gözleri bir öfke gösterisiyle kısıldı. Sonra da bu işarete karşı koymak için rahat bir omuz silkti. "Demek ele geçirildiler. Benden ne istiyorsunuz?"

Her zaman işleri zorlaştırırdı. "Gardiyan. Sorumluları durdurumama yardım edebilir."

Lucifer homurdandı. "Hayır. Onu olduğu yerde seviyorum. Son muhafızım bir iblisin yalanlarına kurban gitti ve neredeyse bir lejyonun kaçmasına izin veriyordu. Geryon onların hilelerine karşı dayanıklıdır."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirmemek için kendini zor tuttu. Bu onun oynadığı bir oyun muydu? Duvarın onarılmasına onun da en az onun kadar ihtiyacı vardı; reddetmesi canını sıkıyordu. O kadar da değil, diye düşündü. Onun aksine, duvar yıkılırsa o ölmeyecekti. "Ben senin hükümdarım," dedi. "Yapacaksın-"

"Sen benim hükümdarım değilsin," diye hırladı bir başkasında öfke gösterisi. Derin bir nefes alıp verdi ve sakinleşti. "Sen benim... gözlemcimsin. İzliyorsun, tavsiyede bulunuyorsun ve koruyorsun ama komuta etmiyorsun."

Çünkü sen çok zayıfsın, demedi. Ama söylemesine de gerek yoktu. İkisi de bunun doğru olduğunu biliyordu.

Pekâlâ. Bu işi farklı bir şekilde halledecekti. "Pazarlık yapalım mı?" diye sordu.

Sanki sadece soruyu bekliyormuş gibi başını salladı. "Yapacağız."

Cehennemin Kapıları

"Anlamıyorum," dedi Geryon, yerinden ayrılmayı reddederek. Hatta kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu; bu hareket ona muhafızdan, canavardan daha fazlası olduğu insan günlerini hatırlattı. "Lucifer beni serbest bırakmayı asla kabul etmezdi."

"Sana söz veriyorum, kabul etti. Artık özgürsün." Tanrıça bakışlarını sandaletli ayaklarına çevirdi ve başka bir şey söylemedi.

Bir şey mi saklıyordu? Her ne sebeple olursa olsun onu kandırmayı mı planlıyordu? Bir kadınla muhatap olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, onun davranışlarını nasıl değerlendireceğinden emin değildi.

Her zamankinden daha solgundu, yanaklarındaki pembe ışıltının kaybolduğunu, çillerinin silikleştiğini fark etti. Altın sarısı saçları omuzlarından ve kollarından aşağıya doğru dökülüyordu ve bu ince tellerin isle örüldüğünü görebiliyordu. Elleri uzanmak için acıyordu, o saçları parmaklarının arasından geçirmek için.

Bunu yaparsa çığlık atarak kaçarmıydı?

Bugün menekşe rengi bir cübbe ve ona uygun bir kolye giymişti; kolyesinde yumruğu kadar büyük ve yüzlerce yıldır görmediği buz gibi parlak bir gözyaşı ametisti vardı. Daha önce hiç böyle bir şey giymemişti; genellikle beyazlara bürünür, kötülükler arasında bir melek gibi süslenmeden dolaşırdı.

"Nasıl?" diye ısrar etti. "Neden?"

"Fark eder mi?" Bakışları havaya kalktı, bir mızrak hassasiyetiyle adamın içine saplandı ve aynı derinlikte kesti.

"Bana göre, evet."

Ayağını hafifçe yere vurdu. "Duvarı kurtarmak için yardımınıza ihtiyacım var. Şimdilik bu kadarı yeterli olsun." Parmakları onu çağırdı. "Gel. Sana verilen zararı gösterebilirim."

Tanrıça onun cevabını beklemedi. Ondan uzaklaştı ve duvarın uzak köşesine doğru yürüdü. Hayır, hayır.

Yürüdü. Parıldayan alacakaranlığın ortasında kayan yıldızların hayaliyle süzüldü.

Geryon onu takip etmeden önce sadece bir an tereddüt etti ve yol boyunca hanımeli kokusunu derin derin içine çekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Geryon'u şaşırtacak şekilde, o yürürken kimse gölgelerden atlamadı; kimse görev yerini terk etmeye cüret ettiği için onu cezalandırmak için beklemedi. Gerçekten özgür müydü? Umut etmeye cesaret edebilir miydi?

Tanrıça ona ulaştığında yüzünü ona dönmedi ama bir parmak ucunu orta taştaki ince, sivri bir oluk boyunca gezdirdi. Daha küçük çizgilere ayrılan bir oluk. Çalkalanan bir okyanustan akan küçük nehirler.

"Küçük olduğunu biliyorum ama dün gördüğümde bu yana çoktan büyüdü. Eğer iblisler istismarlarına devam ederse, kaya tamamen ikiye ayrılan kadar büyümeye devam edecek, lejyonların insan alemine girmesine izin veriyor."

"Tek bir iblis masum dünyanın üzerine salınırsa," diye mırıldandı, "ölüm ve yıkım hüküm sürer." Geryon, kendisine bir ceza verilsin ya da verilmesin, ona yardım edeceğine karar verdi. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. Masumiyet asla bir çocuğun elinden alınmamalıydı. hak etmiyordu. Çok değerliydi. "Ne yapmamı isterdin?"

Şaşkın bir nefes verdi. "Bana yardım edecek misin? Artık prene bağlı olmadığını bildiğin halde mi?"

"Evet." Eğer kadın doğru söylediyse ve o da özgürse, gidecek bir yeri yoktu. Çok uzun yüzyıllar geçmişti, evi gitmişti. Ailesi ölmüştü. Ayrıca tanrıçanın vaat ettiği özgürlüğü arzuluyor olabilirdi ama ona güvenmekten korkuyordu. O kötü niyetli olmayabilirdi, ama Lucifer kesinlikle öyle düşünüyordu.

Prensın her zaman bir ıkmaız vardı. Bugün zgr olmak yarın zgr olmak anlamına gelmiyordu.

Hayır, umut etmeye cesaret edemez.

"Teşekkür ederim. Beklemiyordum... Neden ruhunu sattın?" diye sordu yumuşak bir sesle, tekrar çatlağın izini sürerek.

Bir süre sessizlik oldu.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye tekrarladı cevap vermek yerine. Yaptığı aptallığın ve ardından gelen aşıağılanmanın nedenini kabul etmek istemiyordu.

Kolu yanına düştü ve ifadesi yumuşadı. "Ben Kadence," dedi, sanki adam talimat değıl de adını sormuş gibi.

Kadence. Hecelerin zihninde yuvarlanışını nasıl da seviyordu, kadife gibi pürüzsüz -tanrım, ne zamandır bu kadar ince bir malzemeye dokunmamıştı- ve şarap gibi tatlıydı. Böyle bir içkiyi tatmayalı ne kadar olmuştu?

"Ben Geryon'um." Bir zamanlar farklı bir adı vardı. Ancak buraya geldikten sonra Lucifer ona Geryon adını vermişti. Lanetlilerin Koruyucusu, bu onun ne olduğı ve ne olacağı anlamına geliyordu.

Bazı efsanelere göre, bir zamanlar bir iblis onunla alay etmiş ve onu  başı bir sentor olarak ilan etmişti. Bazıları, bir vahşi bir kpekti. Onunla kıyaslanamazdı, bu yüzden hikayeleri umursamadı.

"Emrinize amadeyim," dedi ve ekledi, "Kadence." Tadı dilinde daha da güzeldi.

Nefesi boğazında düğümlendi; adam nefesinin kesildiğini duydu. "Adımı bir dua gibi söylüyorsun." Ses tonunda şaşkınlık vardı.

Öyle mi? "Özür dilerim."

"Olma." Yanakları güzelce kızardı. Sonra ellerini çırpı ve konuşmayı tekrar öncelikli endişeleri olmalıydı. "Önce bu çatlakları yamalamalıyız."

Başını salladı ama "Korkarım duvar çoktan tehlikeye girmiş. Yama yapmak onu sadece bir süreliğine güçlendirecektir." Ancak nihai bir çöküşü engelleyemeyeceğini de eklemedi.

"Evet. İblisleri tanıdığım kadarıyla, geri dönecekler ve daha fazla zarar verecekler." Bir kez daha ona döndü. Bir kez daha bakışlarını ona doğru kaldırdı, korku taneleri sadece tatmin olması gereken yerde dönüyor. Bir suç. "Geryon," diye söze başladı, ama yemyeşil dudaklarını birbirine bastırdı.

Kalbinden geriye kalanlar aniden durdu. O kadar güzeldi ki, kibarlığı ve iyiliği onu temsil ettiği her şeyden ayırıyordu. Başını eğmek, çirkinliğini ondan saklamak istedi. "Evet?"

"Bunu sizden istememeliydim ama başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Bana ne istersen sor." Sonuçları ne olursa olsun bunun yapıldığını görecekti. "Size yardım etmek benim için bir zevk olacak."

"Bu sözleri hatırlaman için dua ediyorum. Çünkü duvarı onardıktan sonra cehenneme girmeli ve onu yok etmek isteyen iblisleri avlamalıyız."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Geryon saatlerce duvarı onarmaya çalıştı ve bu sırada Kadence'ye geride kalması için yalvardı. İblislerin tehlikeli olduğunu söyledi. İblisler avlarını canlı ve taze severler, dedi. Söylemediği şey ise Kadence'nin kırılgan ve kırılabilir olduğuydu. Hayır, bunu söylemesine gerek yoktu; Kadence onun gözlerinin giderek artan sıcaklığındaki düşünceleri okudu.

Her şeye rağmen, onun yalnız gitmesine izin vermeyi reddetti. Tanrıların gazabına uğrayacağı kesin olan bir şeyi, onu onsuz kazanmayı umamayacağı bir göreve göndermek için takas etmemiştir.

İblislere komuta etmek ona ait olmasa da, onları kendisine boyun eğmeye zorlayabilirdi. Öyle umuyordu. Ayrıca, kırılgan ve kırılabilir görünebilirdi ama demirden bir çekirdeğe sahipti.

Sonunda Lucifer'a daha önce kanıtladığı bir şey.

Çocukken yılmaz bir güçtü. A Yoluna çıkan her şeyi ezip geçen bir kasırga. Kasıtlı olarak yapmamıştı. Sadece kafasının içindeki sessiz dürtüleri takip etmişti. Hükmetmek. Efendilik. Ne zaman Kendi annesinin zihin gücünü kıldığını, bir zamanların canlı tanrıçasını cansız bir kabuğa dönüştürdüğünü fark ettiğinde, kim ve ne olduğundan korkarak kendi içine çekilmişti. İstmeden de olsa yapabileceklerinden korkuyordu.

Ne yazık ki, bu korkularla birlikte başkaları da geldi, sanki zihninde bir kapı açmış ve önüne bir karşılama paspası yerleştirmiş gibi.

İnsanlardan, yerlerden, duygulardan korkuyordu. Yüzyıllar boyunca Lucifer'in onu çağırdığı fare gibi davranmıştı.

Ancak korkularının altında hâlâ olmak için doğduğu tanrıçaydı: Zulüm. O fethetti. Sinmedi. Lütfen, sinmeme izin verme. Daha fazla değil.

Geryon sadece birkaç dakika önce, mağarayı esneyen bir çukurla kapatan kayaları isteksizce aralamıştı - sadece küçük bir yarık- alevler ve pullu kollar anında uzanıyordu. Önce o girmiş ve her ikisine de geri çekilmelerini emretmişti. Şaşırtıcı bir şekilde, o içeri girer girmez itaat etmişlerdi. Bir yanı bunu yaptıklarına inanmak istiyordu Çünkü ondan korkuyorlardı. Diğer yanı ise Geryon'dan korktuklarını biliyordu.

"Hazır mısın tanrıça?" diyerek duvarın bir çıkıntısına demir attı. Adam kapının solundaydı, kadın ise sağında. "Hazır mısın?" diye ısrar etti, ona doğru uzanarak. Onu korumak için mi? Ona yardım etmek için mi? Ne de olsa devasa bir kayaya tutunmuşlardı, düşmeleri halinde onları yakalamak için bekleyen ateşli bir çukura.

"Evet." Sonunda onun dokunuşunu tanıyacağım. Elbette bedenimin beklediği kadar ilahi olmayacak. Hiçbir şey olamaz. Ama temastan hemen önce kolunu indirdi ve ondan biraz daha uzaklaştı. Kadın hayal kırıklığı içinde içini çekti ve duvara tutunarak ayaklarını ince çıkıntıda elinden geldiğince dengeledi.

"Bu taraftan." Çenesini eğerek çatlağa doğru işaret etti.

"Pekâlâ. Ya Geryon? Teşekkür ederim. Her şey için." Genellikle kapıyı hiç açmadan kendini Lucifer'in sarayına atar, bu yanan çukura düşmekten çok korkardı.

ve aşağıda bekleyen çorak toprakları keşfetmek. Bugün olmaz. Yapamazdı.

"Rica ederim." Taşları tekrar bir araya getirdi.

Elini onların üzerinde salladı ve gücünün izlerini orada bıraktı. Çünkü artık bir koruyucu yoktu.

n tarafta konuşlanmıştı, ekstra takviyeye ihtiyaç vardı - bunu sağlamak onu zayıflatısa da.

Gücünün parçaları taşlara yapıřtıķķa, onlardan uzak durmaya dikkat ediyordu. Gya Geryon, kapıya sonuçsuz bir şekilde dokunabilen tek kişi ydi. Hades ve Lucifer dışında. Taşlar başka herkese tarıfsız acı ve dehşet yüklüyordu.

Bu varsayımı test etmeye hiç cesaret edememişti.

Aklına bir düşünce geldi ve başını eğdi, arkadaşını inceliyordu. Kapıda Geryon olmadan, lanetlenmiş ruhları içeri almak için taşları kim açacaktı? Belki de Lucifer çoktan başka bir vasi atamıştır. Belki mi? Espri yapmadan kıkırdadı. Atamıştı. Kapıları korumasız bırakamazdı. Geryon'un her gün gördüğü adam olmayacağını düşünmek onu üzüyordu. Duvar güvenli olduğunda Geryon gidebilirdi ama o burada sıkışıp kalacaktı.

şimdi bunu düşünme. Etrafına baktı. Burada havanın daha dumanlı, daha sıcak olduğunu fark etti. Hatta o kadar sıcaktı ki, ter anında teninde boncuk boncuk olmuş, şakaklarından aşağı, göğüslerinin arasından szlmşt. Ve Geryon onun üzerine tırmanıp önüne geçerek aralarındaki mesafeyi atığında, artık gcl bir erkeğin çökmekte olan kokusunu almıyordu; sadece çürüme. ığlıklar ve küfürler kulaklarına hücum etti.

Ateşli bir şey ensesine değdi ve kadın irkildi.

Geryon hemen harekete geçti, hırladı ve pençesini savurdu. Ama alev geri çekildi ve onun güldüğünü duyduğuna yemin edebilirdi.

Hayır, ondan korkmuyorlardı. "İyi

misin?" Geryon ona sordu.

"Evet," dedi ama Tanrılar aşkına, kendini neyin içine sokmuştu?

ALTINCI BÖLÜM

"Belki de duvar korktuğum kadar hasar görmemiştir," dedi Kadence Geryon'a. Dengesini kaybetmesi halinde kendisini bekleyen sonsuz boşluğun farkında olarak, sağlam bir tutuşla sivri taşları kullanarak ilerlemeye devam etti. "En azından bir tanrıça umut edebilir."

"Evet, bir tanrıça umut edebilir." Geryon onun önünde sabit bir tempoda ilerliyor, ona dokunmadan mümkün olduğunca yakın durmaya çalışıyordu.

Ona doğru kaymak, onun gücünü içmek, bir anlığına da olsa ona ait olmak istiyordu ama yapmadı. onu ürkütmekten korkuyordu. Ve ayağını koyduğu küçük çıkıntıdan bir kaya yuvarlandığında bile rahatlamadı. Ne yazık ki, o da vazgeçmedi.

"Alevlere korku göstermeyin," dedi. "Bundan beslenirler, bunu arttırmaya çalışacaklardır."

"Yaşıyorlar mı?"

"Bazıları."

Sevgili tanrılar. Nasıl olur da bilmez? "Böyle bir tırmanışın gerekli olacağını düşünmemiştim. Nereye gitmemiz gerekiyorsa oraya hızla gideceğimizi düşünmüştüm. Ne kadar aptalım."

"Flash?"

"Evet. Sadece bir düşünceyle bir yerden başka bir yere hareket edebilme yeteneği."

"Bu duvar boyunca ilerlemek zor olur. Çıkıntısı olmayan bir noktaya düşebilirsiniz. Burada işimiz bittiğinde, bizi çukurun dibine kadar götürebilir misin? Oraya vardığımızda iblisleri yürüyerek arayabiliriz."

"Hayır," dedi iç çekerek. "Keşke, ama hayır. Bu yolu hiç kullanmadım. Nerede duracağımı bilemem ve yeraltında cisimlenmemize neden olabilirim."

Herhangi bir hayal kırıklığı göstermedi. "Yine de sahip olmak için kullanışlı bir güç. Sizi kıskanıyorum."

Zavallı adam. Sayamayacağı kadar uzun yıllar boyunca cehennemin kapılarında sıkışıp kalmıştı. "Eğer dünyanın herhangi bir yerine ışınlanabilseydin, nereye giderdin?" Kaçmaya çalışan iblisleri yok ettikten sonra, belki onu oraya götürebilirdi.

Homurdandı. "Sana yalan söylemek istemiyorum tanrıça, bu yüzden soruna cevap vermeyeceğim."

Merak onu bombardımana tuttu. Neden böyle bir soruya cevap vermemişti? Tabii... verdiği cevap onu utandırmadıysa? Eğer öyleyse, Neden? Umutsuzca bilmek istiyordu ama konuyu kapattı. Şimdilik.

Duvarın öbür tarafına ulaştıklarında, adam bir şekilde onun arkasına geçti. Yine de ona dokunmadı, ama sırtına bastıran, onu tutan sıcaklığını hissetti. sabit. Cehennem gibi için için yanan bir fırının ortasında bile bu sıcaklığa aldırılmıyordu. Onunki... baş döndürücüydü.

"Düşündüğümden daha kötü olduğunu söylediğim için üzgünüm." Adamın nefesi kadının üzerinde gezindi.

"Ne?" diye sordu dehşetle. Onun yakınında olmak düşündüğünden daha mı kötüydü?

"Duvar. Başka ne var?"

Tanrılara şükürler olsun, diye düşündü bir nefes vererek. Aptal kadın. Hayatı bu duvara bağlıydı. Bir erkeğin onu çekici bulup bulmaması umurunda olmamalıydı. Ya da umursamamalıydı.

Bakışlarını dümdüz ileriye dikti, zihni arkasındaki ilgi çekici adama değil işine odaklanmıştı. En azından biraz. Kalın pençe izleri çoktu. Ve diğer tarafta ince oluklar gibi görünen şeyler burada devasa kraterlere dönüşmüştü. Umut onu terk etmişti.

"Tahmin ettiğimden daha kararlılar," dedi sesi hafifçe titreyerek.

Geryon tutuşunu ayarladı, kolu kızın omzunun hemen üzerindeydi. Bir titreme onu sarstı. Parmak uçlarında durursa, onun tenini çenesinde hissedecekti. Bir erkekle birlikte olmasının üzerinden yüzlerce yıl geçmiş olmasına rağmen, böyle basit bir temasın sağlayabileceği rahatlığı hatırlıyordu.

"Merak etme. Sana zarar vermelerine izin

vermeyeceğim." "Ben de sana zarar vermelerine

izin vermeyeceğim," diye yemin etti.

Kıkırdayarak onun beline yapıştı. Kızın nefesi kesildi. Nihayet. Şaşırtıcı ve harikaydı... vahşi ve yoğun. Ama beklediği gibi içinde bir rahatlık yoktu. Hayır, bunun yerine beyaz-sıcak, yakıcı bir uyarılma yaşadı.

"Geryon?"

"Düşme zamanı tanrıça," dedi ve sonra kayaları bırakarak onu da kendisiyle birlikte uçuşunun kenarına götürdü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sonsuza dek düşecek gibiydiler. Geryon titreyen Kadence'yi demir gibi sıkıca kavradı, saçları kızgın ipek kurdeleler gibi etraflarında dalgalanıyordu. Geryon'un beklediği gibi çığlık atmadı ama bacaklarını Geryon'a doladı, onun sahip olmadığı bir şey.

Bu onun cennetin ilk tadıydı.

"Seni yakaladım," dedi. Vücudu onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu, sert olduğu yerde yumuşak, nasırlı olduğu yerde pürüzsüzdü.

"Ne zaman bitecek?" diye fısıldadı ama yine de sesindeki panik akıntılarını yakaladı.

Dönmüyorlardı, sadece düşüyorlardı ama bu hissin üzücü olabileceğini biliyordu. Özellikle de, diye düşündü, bir yerden başka bir yere yanıp sönmeye alışkın biri için. "Yakında." Daha önce sadece bir kez böyle düşmüştü, Lucifer yeni görevlerini açıklamak için onu saraya götürdüğünde. Ama asla unutmamıştı.

Daha önce olduğu gibi, etraflarında alevler parlıyordu, titreyen karanlıkta iğne ucu kadar altın. Ancak daha önce bu alevler yılan dilleri gibi titreşerek onu yalıyordu. Şimdi öyle değillerdi... Ondan mı korkuyorlardı? Yoksa tanrıçadan mı?

Geryon'un fark ettiğinden çok daha fazla her şeye sahipti. Daha cesur. Daha kararlı. Onunla geçirdiği her dakika, ona duyduğu arzu daha da artıyordu. O, şafağın sökmesiydi.

Hayatının kasvetinde. İçten içe yanan sığağın içinde ferahlatıcı bir buz gibiydi.

O sana göre değıl.

Her ne kadar çirkin olsa da, zihninin onlar hakkında örmeye başladığı fantezileri bilse, hızla ve uzağı kaçardı. O, onu yere yatırıyor, soyuyor, dilini onun her lezzetli santiminin üzerinde dans ettiriyor. Kadın, inleyerek onun çekirdeğini tadarken zevk. Onu şaftıyla doldururken terk edilmiş bir şekilde haykırıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, hala yükselen paniğı belirgindi.

"Bir şey yok," diye yalan söyledi. "Sadece biraz daha

ilerleyeceğiz ve

Vur. İniş seni sarsacak ama ben darbenin çoğunu absorbe edeceğim." Ellerinden birini yukarı ve boynunun dibine doğru hareket ettirdi. Rahatlatmak için, dedi kendi kendine. Ona dokunmamaya çalışmış, bununla mücadele etmişti ama çukurun içinde onu korumanın başka bir yolu yoktu.

Tek bir eli ayarlamamanın ne zararı vardı? "Ama

sertleştin."

Muhtemelen onun fark ettiğinden daha fazla, diye düşündü kuru bir sesle. Onu arzulamayı bırakmalıyım. Seni yumuşaktı, çok yumuşaktı ve hafifçe masaj yaparken avucunun altında küçük şişlikler oluştuğunu hissetti.

Adamın hoşuna gidecek şekilde, kadının kasları onun müdahaleleri altında gevşedi. "Bana sorunun ne olduğunu söyle," dedi. "Sen Bir şeyler sakladığını söyleyebilirim. Bu çukurun ruhlar için yapıldığını biliyorum, nefes alan, etten kemikten bedenler için değil. Gidiyor muyuz-"

"Hayır. Yemin ederim. Yaşayacağız." Konuşma onu

sakinleştirmiş gibi görünüyordu, bu yüzden "Bana kendinden bahset. Senin hakkında çocukluk."

"Tamam. Ama anlatacak pek bir şey yok. Ben Çocukken evimden çıkmama izin verildi. Daha iyisi için," diye ekledi, sanki bu cümle ona daha önce defalarca söylenmiş gibi.

Anlayışla ona sıkıca sarıldı. Doğası gereği o da en az kendisi kadar dışlanmıştı. "Tanrıça, ben-" Hava etraflarında yoğunlaşıyor, alevler erimiş gözyaşı damlalarına benzeyen şeyler püskürtüyordu. İşaretleri fark etmişti; son yaklaşmıştı. "Bacaklarını benden uzak tut, ama yere değmelerine izin verme."

"Tüm teçhizat-"

"Şimdi!"

Bum. Yere çarptılar ve Geryon Darbe onu titretirken ayaklarını yere dikti. Tanrıçayı yerden uzak tutmak için dik durmaya çalıştı, ancak dizleri kısa sürede iflas etti ve geriye doğru yığıldı.

Kadence onun kollarında kaldı, ancak istediği gibi bacaklarını çözmüştü, bu yüzden düşüşün ağırlığını sırtı aldı, nefesi ciğerlerinden fırladı. Bir süre orada yattı, nefes nefese kaldı.

Gerçekten de cehennemin

içindeydiler. Artık geri dönüş yoktu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Geryon? İyi misin?"

Çukurun sessiz karanlığı yerini parlak bir ışığa bırakmıştı, ateş her yönü aydınlatıyordu. Kadence, bazen rüyalarında gördüğü güneş gibi parlak ve görkemli bir şekilde onun üzerinde geziniyordu. "Ben... iyiyim."

"Hayır, değilsin. Hırıltılı nefes alıyorsun. Nasıl yardımcı olabilirim?" Kadının üstünden atlamadığını görünce

şaşırdı, Artık güvendeydiler. Bir insanın güvende olabileceği kadar. Cehennemin içinde. "Bana kendinden biraz daha bahset. Ben nefesimi tutarken."

"Evet, evet, elbette." Konuşurken narin elleri adamın alnında, çenesinde ve omuzlarında gezindi. Yaraları mı arıyordu? Rahatlatmak için mi? "Sana ne söylemeliyim?"

"Herhangi bir şey." Her geçen saniye daha da güçleniyordu ama bunu kabul etmedi. Aksine, onun dokunuşunun verdiği hissin tadını çıkardı. "Her şeyi. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum." Gerçek.

"Pekâlâ. Tanrım, bu çok zor. Sanırım en baştan başlayacağım. Annem Mutluluk Tanrıçası'dır. Garip, biliyorum, böyle bir kadının böyle birini doğurması Ben."

"Neden tuhaf?" Kadence'ye bakmak, sesini duymak, kokusunu içine çekmek ona hiç olmadığı kadar keyif veriyordu. Biliniyor mu?

"Olduğum şey yüzünden," dedi, açıkça utanarak. "Sebepe olabileceğim hasar yüzünden."

"Senin ellerinde -" zevk, açlık, çaresizlik "- iyilikten başka bir şey bilmedim."

Kadının müdahaleleri durdu ve adam kadının bakışlarının onu delip geçtiğini hissedebildi. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Bana dokunmayı bırakma. En son en ufak bir temastan bile zevk almasının üzerinden yüzyıllar geçmişti. Bu nirvana, cennet ve bir rüyaydı. keyifli bir pakete sarılmıştı. "Başım," derken buldu kendini bir iniltiyle.

"Zavallı bebek," diye mırıldanarak şakaklarına masaj yaptı.

Neredeyse gülümsüyordu. Şimdi bunun zamanı değildi. Cehennemin içindeydiler, açıktaydılar, olası hedeflerdi. Ama kendine engel olamıyordu, çok çaresizdi, açgözlüydü. Sadece biraz daha. "Senin hikâyen," diye sordu.

"Nerede kalmıştım? Oh, evet." Hanımeli kokusu Çürüme kokusunu kovalayarak onu sardı. "Ben kötü bir küçük kızdım. Oyuncaklarımı paylaşmazdım ve sık sık diğer çocukları ağlatırdım, istemedenden de olsa onları isteğime boyun eğmeye zorlardım. Tamam, belki o zamanların birkaçı o kadar da kasıtsız değildi. Sanırım cehenneme müdür olarak gönderilmemin nedenlerinden biri de buydu, ancak bu asla yüksek sesle söylenmedi. Tanrılar benden kurtulmak istiyordu."

Sesi ne kadar da kederliydi. "Her canlı yaratığın bir noktada bir hata yaptı. Ayrıca, sen bir çocuktun. Başkalarının duygularına karşı henüz duyarlı değilsin. Yapma. kendini suçla."

"Ya sen?" diye sordu ve bu kez sesi daha neşeliydi.

İnsan anılarını bir daha asla düşünmemek üzere zihninin uzak bir köşesine atmıştı. Daha önce, düşünmek O günler canını yakmıştı, çünkü sonsuza dek kaybolacaklarını biliyordu. -Ama karısının onu terk etmesinin iyi bir şey olduğunu kendine hatırlattı. Ancak bugün, Kadence'nin özü etrafındayken, olabilecekler için sadece bir hüznü duyuyordu.

"Vahşi bir çocuktum, evcilleştirilemezdim, gezgindim," dedi. "Annem umutsuzluğa kapıldı, onu ve ailemizin her üyesini ölümüne endişelendireceğimi düşündü." Güldü, tatlı tatlı yaşlı yüzü zihninde canlandı. "Sonra beni Evangeline ile tanıştırdılar. Beni sakinleştirdi, çünkü ona layık olmak istiyordum. İkimizin de ailesinin istediği gibi evlendik."

Kadence kaskatı kesildi. "Sen... evli

misin?" "Hayır. Beni terk etti."

"Özür dilerim," dedi ama ses tonunda rahatlama vardı.

"Olma." Evangeline için ruhunu vermemiş olsaydı, Evangeline ölmüş olacaktı. Ve Geryon'u terk etmemiş olsaydı, zamanı geldiğinde Lucifer'la savaşabilirdi. Ve savaşmış olsaydı, Kadence ile karşılaşmayabilirdi.

Aniden çılgınca bir hırlama sesi uzaklarda yankılandı. Nefes nefese kalmış gibi yapmaktan vazgeçen Geryon ayağa fırladı ve tanrıçayı da yanına alarak uzaklara bakmaya başladı.

Bir iblis onlara doğru koşuyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Geryon Kadence'yi arkasından itti. Başka bir dokunuş- Sıcaklık, saten ten, mükemmellik ve bunun tadını çıkarmak için can atıyordu.

Yapmadı, yapamadı. İnsan diyarını kurtarmak için onunla gelmeyi kabul etmişti, evet, ama aynı zamanda onu güvende tutmak için. Hayır.

Bir tanrıça olduğu için değil, o güne kadar gördüğü en güzel şey olduğu için değil, bu tek gün içinde ona kendini bir erkek gibi hissettirdiği için. Bir canavar gibi değil.

"Sana zarar gelmeyeceğine dair yemin ettiğimi unutma," dedi ona. Bir, belki de iki dakika sonra yaratık onlara ulaşmak. Ne kadar hızlı olursa olsun, cehennemin sonsuza dek uzanan sokaklarında hâlâ kat edilmesi gereken büyük bir mesafe vardı. "Sözümü tutacağım."

"Geryon. Belki ben-"

"Hayır." Onun bu kavgaya karışmasını istemiyordu. Şimdiden korkudan titremeye başlamıştı. O kadar korkmuştu ki, ellerinin adamın sırtında, amansız bir zevkin ikiz taşıyıcıları olarak durduğunu henüz fark etmemişti. Bilseydi, kesinlikle sarsılarak uzaklaşırdı. "Onunla savaşıcağım." Eğer denerse, korkusundan beslenecek ve daha da çıldıracaktı.

Çoğu kölede olduğu gibi, yaratık onlara doğru geliyordu. İskelet gibi bir yüzü ve yeşil pullarla kaplı kaslı bir vücudu vardı, çatallı dili sanki kan akıyormuş gibi dışarı fırlıyordu. havayı kaplamıştı bile. Parlayan kırmızı gözler onlara dik dik bakıyordu, gözbebeklerinin olması gereken yerde binlerce günah duruyordu.

Savaşçı içgüdüleri Geryon'un ileri atılmasını ve piçle ortada buluşmasını gerektiriyordu. Gerçek askerler gibi orada dövüşmesini. Yine de tüm erkeklik içgüdüleri olduğu yerde kalmasını gerektiriyordu. Onunla arasına mesafe koymak için

Kadence onu daha fazla tehlikeye atacaktı. Başka bir iblis yakınarda saklanıyor ve ona saldırmak için fırsat kolluyor olabilirdi.

"Bu benim hatam," dedi. "Her ne kadar rahatlamaya başlamış olsam da, bu yerle ilgili korkum iliklerime kadar işledi. Ve bu korku onlar için bir işaret fişeği gibi, değil mi?"

Buna cevap vermemeyi tercih etti, sözlerinin doğruluğunu kabul ederek onu daha da korkutmaktan çok korkuyordu. "Bize ulaştığında geriye doğru koşmanı istiyorum. Duvara yaslan ve başka bir şey görürsen benim için çığlık at. iblis."

"Hayır, sana yardım etmek istiyorum. I-"

"Dediğimi yapacak. Aksi takdirde onu yener ve burayı terk ederim." Ses tonu tavizsizdi. Daha şimdiden onu buraya getirdiğine pişman olmuştu. savunmak ya da savunmamak.

Ona karşı sertleşti ama başka bir itirazda bulunmadı.

"Benim, benim, benim," diye bir çığlık havayı kirletti.

Yaratık yaklaştı, daha hızlı...neredeyse...orada. Geryon rakibini boynundan yakalarken pençeleri ona doğru uzandı. Yüzünde birden fazla acı patladı ve ardından ılık kan damladı. Çırpınan kollar, tekmeleyen bacaklar. Ancak Kadence'nin ellerinin cazibesi ortadan kalktığında Geryon gerçekten savaşmaya başladı. Yaratığı yere fırlattı ve

üzerine atladı, dizleri omuzlarını sıkıştırdı. Bir yumruk, iki, üç.

Vahşi ve yabanıl bir şekilde kükredi. Kemikli ağzından küfürler dökülürken dişlerinde salyalar parlıyordu. Bir yumruk daha. Bir yumruk daha. Ama vuruşlar onu hiçbir şekilde bastıramadı.

"Şiddet nerede? Ölüm? Şüphe?" diye homurdandı.

Boğuşma devam etti, şiddetlendi, dehşet O kırmızı gözlerde hayat vardı. Geryon'un ne yapacağından korkmadığını biliyordu ama ihaneti öğrenirlerse kötü kardeşlerinin ne yapacağından korkuyordu.

Geryon, Kadence'in onu tekrar öldürdüğünü görmekten nefret etse de
-Elden bir şey gelmezdi. Ne de olsa buraya bunun için gelmişlerdi. Elini kaldırdı, elini uzattı, Tırnaklarını damlattı ve vurdu. Tırnaklarını kaplayan zehir, görevlerine yardımcı olması için Lucifer'in bir "hediyeydi" ve acımadan hızla hareket ederek yaratığın vücuduna yayıldı ve onu içten dışa çürüttü.

Acı içinde çığlık çığlığa bağırdı, çırpınışları kısa sürede kıvranmaya dönüştü. Sonra pullar yanmaya başladı, tüttü, cızırdadı, geriye sadece o çirkin kemikten daha fazlası kaldı. Ama kemikler de parçalandı. Kül havayı kapladı, her yöne savruldu.

Geryon bacakları titreyerek ayağa kalktı. Birkaç dakika boyunca Kadence'ye sırtını döndü, bekledi, umdu -korktu-. bir şeyler söyleyecekti. Şimdi onun hakkında ne düşünüyordu? Artık onunla ilgilenecek miydi? Sonunda merakına yenik düştü ve topukları üzerinde döndü.

Tam emrettiği gibi durdu, sırtını kayalık duvara dayadı. O görkemli lüleler

onun etrafında. Gözleri genişti ve hayranlıkla doluydu...hayranlıkla mı? Kesinlikle hayır.

"Bana gel," dedi.

ONUNCU BÖLÜM

Kadence yalvarışlarına engel olamamıştı. Geryon birkaç metre ötede durmuş, derin derin nefes alıyordu, yanakları kesilmişti.

ve kanıyordu, ellerinden rakibinin can kanı damlıyordu.

Koyu renk gözleri hiç görmediği kadar periliydi.

"Bana gel," dedi tekrar. Parmaklarını sallayarak onu yanına çağırırdı.

İlk seferinde hiçbir tepki vermemişti. Sanki onu doğru duyduğuna inanmamış gibiydi. Bu sefer, göz kırptı. Başını salladı. "Yaptıklarım için beni... cezalandırmak mı istiyorsun?"

Aptal adam. Onu cezalandırmak mı? Onu kurtarmışken? Evet, bir yanı onu dövüşten alıkoyduğu için kızgındı. Yapacaklarını yapmadan gitmekle tehdit etmişti. yapmak için gelmişti. Ama bir yanı rahatlamıştı. Ben bir korkak değilim. Artık değilim. Bir dahaki sefere harekete geçeceğim. Onun istekleri ne olursa olsun, benimkiler ne olursa olsun.

"Kadence," dedi Geryon ve Kadence sessiz bir şekilde ona bakmakta olduğunu fark etti.

"Bana yardım ettiğin için seni asla cezalandırmam."

Yine gözlerini kırptırdı. "Ama... Ben öldürdüm. Başka bir yaratığa zarar verdim."

"Ve bu süreçte yaralandınız. Gelin, yaralarınızla ilgileneyim."

Yine de direndi. "Ama ellerini üzerime koyman gerekecek."

Sanki bu düşünce ona iğrenç geliyormuş gibi söyledi. "Evet, biliyorum."

Bir tereddütlü adım, iki. Bu hızla giderse ona asla ulaşamayacaktı. İç çekerek mesafenin geri kalanını kendisi kapattı, parmaklarını birleştirdi - güçlü bir sarsıntı yaşadı, nefesi kesildi - ve onu kayalıklara götürdü. "Otur. Lütfen."

İtaat ederken, elini kadından çekti ve birleştikleri yeri ovuşturdu. Aynı sarsıntı onu da etkilemiş miydi? Öyle olmasını umuyordu, çünkü bu çekimde yalnız kalmak istemiyordu. Evet, çekim, fark etti. Fiziksel, erotik. Bir kadının çekingenliğini bir kenara bırakıp bir erkeği yatağına davet etmesine neden olan türden.

Bu davetin kabul edilip edilmemesi farklı bir hikayeydi.

Geryon ne kadar isteksiz olsa da, onun kendisini geri çevireceğinden emindi. Ve belki de bu en iyisiydi. Onun sevişmek erkekleri korkutup kaçırıyordu. Çünkü zevk onu vurduğunda, doğasını kontrol edemiyordu. Kurduğu zincirler kırıldı ve iradesini intikamla serbest bıraktı.

Fiziksel olarak, sevgilileri onun kölesi oldu. Zihinsel olarak, farkında olmadan da olsa seçme özgürlüklerini çaldığını bildikleri için onu lanetlediler. Asla bir kadınla yatmamıştı.

Aynı adamı iki kez denemiş ve üç denemeden sonra tamamen bırakmıştı. Birini kötü şans olarak değerlendirmişti. İki, bir tesadüf. Üç, inkar edilemez bir şekilde onun hatası.

Geryon nasıl tepki verirdi? Ondan nefret eder miydi? Muhtemelen. Şimdiden bağı olmanın dehşetini biliyordu. başkasının iradesi. Özgürlüğün onun hayatındaki en değerli meta olduğundan şüphe duymazdı.

İç çekerek cüppesinin altından birkaç kumaş şeridi yırttı ve adamın önünde, bacaklarının arasında diz çöktü. Şaftı deri ve metal telkâriden yapılmış kısa bir etekle gizlenmişti. Bir savaşçı giysisi. Belki ahlaksızca bir hareketti ama onu orada görmek istiyordu. Dudaklarını yaladı, belki diye düşündü, belki, ya o-

Sanki onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi nefesini içine çekti. "Yapma," dedi.

"Özür dilerim. I-"

"Durma."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Sakın durma. Zırhını yol mu? Yoksa sadece söz verdiği gibi onu temizlemek için mi? Şimdiden gergindi, sinirliydi ve en ufak bir dokunuşa bile direniyordu. Bir hata yapma riskine girmekten korkarak eğildi, uzandı ve yüzündeki kanı bez parçalarından biriyle sildi. Yine korkak gibi davranıyoruz, değil mi?

Adamın nefis kokusu burnuna doldu, bir gece yarısı esintisi açıklanamaz bir şekilde ona evini hatırlattı. O zamandan beri ziyaret edemediği geniş, zengin bir evi. cehennemin tahkimatını denetlemeyi gönülsüzce kabul etti. Nasıl da özlemiş.

"Seni tanıdığım onca yıl boyunca," dedi dikkatle en derin yaradan kaçınarak, "kapıdaki görevinizi hiç terk etmediniz. Yemek yiyor musun?" İlk temasta atlamıştı. Fakat sabit, rahat bir ritim tutturdu ve adam yavaş yavaş gevşedi.

Belki bir gün daha fazlasını yapmasına izin verirdi. Diğerlerine yaptığı gibi onu da köleleştirecek miydi?

"Hayır. Gerek yok."

"Gerçekten mi?" Bir tanrıça olarak onun bile yemeğe ihtiyacı vardı. Onsuz hayatta kalabilirdi, evet, ama ziyan olurdu, kendi kabuğuna dönüşüyor. "O zaman nasıl hayatta kalıyorsun?"

"Emin değilim. Tek bildiğim buraya getirildiğim gün yemeğe ihtiyağımın kalmadığı. Belki de ateş ve duman beni ayakta tutuyordur."

"Yani  zlemiyor musun? Tadını ve dokusunu yani?" "Bir kırıntı bile görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki artık nadiren yemek düşünüyorum."

Onu beslemek istiyordu, diye düşündü. Onu bu k bustan çıkarıp, masaların üst üste yığıldığı, her türden yiyeceğin yüzeylerini süslediği bir ziyafet salonuna götürmek istiyordu. O

Her şeyden bir tane tadarken yüzünün coşkuyla aydınlanmasını izlemek istiyordu. Hiç kimse böyle bir beslenmeden mahrum bırakılmamalıydı.

Yüzü temizlendikten sonra dikkatini sağ koluna çevirdi. Öfkeli pençe izleri ona bakıyordu ve canını yakıyor olmaları gerektiğini biliyordu. Ne sözle ne de eylemle ihanet etti. Hayır, aslında mutlu görünüyordu. "Acınızı dindirecek uygun ilaçlara sahip olmadığım için  zg n m."

" zg n olmanız için bir neden yok. Yaptığın şey için minnettarım ve bir gün sana aynı şekilde karşılık vermeyi umuyorum. Yaralanmanı istediğimden değil," diye hızla ekledi. "İstemiyorum." Korku yüz hatlarını beyazlattı. "Böyle bir şeyden nefret ederim. Gerçekten. Tek istediğim seni sağlıklı ve bütün olarak görmek."

Dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Anladım senin Anlamı." Bakımını bitirdiğinde ellerini kucağına yerleştirdi. Adamın bacakları arasındaki pozisyonundan kıpırdamadı çünkü zihninde bir fikir kök salmıştı. Belki de zırhını çıkarmasına hazır değildi - ne de olsa görünüşü konusunda çok hassastı - ama bu onu reddedeceği anlamına gelmiyordu... diğer şeyleri. Ve o da Ellerin n üzerinde olmasından hoşlanıyor gibiydi. "Sana bir soru sorabilir miyim, Geryon?"

Tereddütle başını salladı. "Bana istediğın her şeyi yapabilirsin."

Kelimelerin bu kadar duygusal bir şekilde ortaya çıkmasını mı istemişti? Bu kadar boğuk ve zengin? "Sen... benden hoşlanıyor musun?"

Gözlerini ondan kaçırdı ve bir kez daha başını salladı. "Olması gerekenden daha fazla," diye mırıldandı.

Nabzı deli gibi atıyordu. "O zaman beni öpmeni çok isterim."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Onu öpmek mi? "Öpmemeliyim. Öpemem." Tanrılar aşkına, Geryon çaresizce öpmek istiyordu ve bakışlarının onun dudaklarına kaydığını fark etti. Yemyeşil ve kırmızıydılar. Parlıyorlardı. Ağız onları tatmak için sulandı. Duygularına karşı hassas olan boynuzları zonklamaya başladı.

O güzel dudaklar kaşlarını çattı. "Neden olmasın? Benden hoşlandığını söylemiştin. Duygularımı incitmemek için yalan mı söyledin?"

"Sana asla yalan söylemem. Ve senden hoşlanıyorum. Sen güzel ve güçlüsün, şimdiye kadar tanıdığım en iyi şeysin."

"Beni güzel mi buluyorsun? Güçlü mü?" Zevk yüz ifadesini aydınlattı. "O zaman neden beni öpmüyorsun?"

"Sana zarar vereceğim."

Yüzü şaşkınlık içinde sevimli bir şekilde buruştu. "Anlamıyorum. Beni daha önce hiç incitmedin."

"Dişlerim... çok keskinler." Ellерinin çok zehirli, gücünün çok kuvvetli olduğunu eklemedi. Eğer kontrolünü kaybedip onu sıksaydı, ki bu onu ne kadar arzuladığını düşünürsek incinmek. Korkmuş da olabilir. Hatta belki de onarılamaz şekilde zarar görür.

"Bunu riske atmaya hazırım," dedi avuçlarını onun kalçalarına yerleştirip içini yakarak.

O anda yarı zırhından hem nefret ediyor hem de onu seviyordu. Nefret ediyordu çünkü ten tene temasını engelliyordu. Seviyordu çünkü bakışlarını onun canavar formunun bazı kısımlarından engelliyordu. "Neden?" Onun için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? tatlı dudaklarını bir şeyin üzerine koymak istiyordu. İğrenç mi? Sadece merak bir dişiyi böyle bir eyleme itmezdi. Evangeline ilk anda kusmuştu. onun değişen görünümünü fark etti. "Olduğun şeye tahammül edebilirim ama buna... tahammül edemem," diye çıktı ona.

"Çünkü." İkiz pembe halkalar Kadence'nin yanaklarını boyadı ama bakışlarını çevirmedi.

"Neden?" diye ısrar etti. Ellerini onunkilerin üzerine koydu. Baş dönmesi, ipeksilik karşısında

yutkundu. "Beni kurtardın."

Bu yüzden minnettardı. Omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Seni arzulamasını gerçekten bekliyor muydun? Hayır, beklemiyordu ama umut etmişti. "Olabilirdi "Böyle bir sebepten dolayı seni öpmek onursuzluktur."

Dizlerinin üzerinde kalmasına rağmen, aralarında sadece bir fısıltı olana kadar yükseldi. "O zaman yap çünkü çaresizim, muhtacım. Bunu yap çünkü aniden bir şeyin benden ne kadar çabuk alınabileceğini fark ettim ve ölmeden önce senin bir parçanı tanımak istiyorum-"

"Sen..." diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı. Çaresiz miydi? Muhtaç mı?

"Yap şunu," diye yalvardı.

Evet. Evet. Geryon artık direnemezdi, onursuz olsun ya da olmasın. Dikkatli olacağına yemin etti. Çok dikkatli. Yolun geri kalanında eğildi, ağzını usulca onunkine bastırdı. Kadın

geri çekilmedi. Nefes nefese kaldı, dudakları ayrıldı ve adam dilini içeri soktu. Tadı... çok tatlıydı, bin yıllık bir yangından sonraki kar fırtınası gibi.

"Daha fazla," dedi. "Daha derin.

Daha sert." "Emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar."

Bir kadını öpmeyeli yüzyıllar olmuştu ve bu haldeyken hiç öpmemişti ama dilini onunkine doğru itmeye başladı, ikisini birlikte yuvarladı, geri çekildi, sonra daha fazlası için geri döndü. Dişlerinin onunkileri sıyırdığını hissettiğinde sertleşti. Kız inleyince de geri çekilmeye çalıştı. Ama kolları göğsüne doğru kaydı, biri boynuna dolandı, diğeri boynuzunu okşadı. Çıkıntı o kadar hassastı ki, pençelerini ondan uzak tutmak için tırnakları derine batarak kalçalarını kavramak zorunda kaldı.

"Sevmek mi?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldanmayı başardı.

"Güzel. Ben de." Gür göğüsleri adamın göğsüne bastırıyor, meme uçları sertleşiyor ve araştırıyordu.

Öpücüğü hoşuna mı gitmişti? Sarsıntılar onu sarstı, dilleri başka bir dansa başladı, kasları olduğu gibi kalmanın zorluğuna karşı gerildi. Geçen her anla, ondan çıkan her nefesli sesle, kontrolü biraz daha kırıldı. Onu yere atmak, üzerine tırmanmak ve öyle sert vurmak istiyordu ki onun her santimetresine damgasını vurdu. Her hücrelerine.

"Dur," dedi sonunda. "Durmaliyız." Sarsılarak ayağa kalktı, ondan uzaklaştı, şimdiden onun tadını kaybetmenin yasını tutuyordu.

Sırtını ona dönmüştü, nefes nefese kalmıştı, kalbi hızla çarpıyordu.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu usulca ve sesinde bir tutukluk vardı.

Oh, evet. Vermeye gücümün yetmediği bir kalbi çaldın. Yine de ona asla yalan söylemeyeceğine söz vermişti, bu yüzden sadece "Gel. Yeterince bekledik. Avlamamız gereken iblisler var."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Önlerine çıkan ilk binada durdular: bir meyhane. Alkol yerine kanın servis edildiği gerçek bir meyhane. Kadence burada böyle şeylerin var olduğunu biliyordu ama yine de bu ona tuhaf gelmişti. İnsan gibi davranan iblisler.

Çukurun girişinden buraya kadar iki millik bir yürüyüş yapmışlardı. Geryon'un dünyayı sarsan öpücüğünü hatırlayarak, bunu engellediği için ona lanet okuyarak ve nedenleri hakkında endişelenerek geçirdiği iki millik bir yol.

Sonsuz yaşamı boyunca sadece Yatağına giren üç aşığın üçü de tanrıydı. Eğer tanrılar onunla başa çıkamadıysa, Geryon'un da çıkmasına imkân yoktu. Ama umut etmişti. Bir kez olsun doğasını kontrol etmek gibi bir düşüncesi olmamıştı, sadece zevk alıyordu. Yine de Geryon tıpkı diğerleri gibi ondan uzaklaşmıştı. Ben bu kadar korkunç muyum? O kadar korkunç bir insan mıyım?

Geryon'un kendisiyle birlikte zevk almasını diğerlerinden daha çok istemişti çünkü o daha anlamlıydı. Onunlayken olduğu kişiyi seviyordu. O yanındayken nasıl hissettiğini seviyordu.

Bunun yerine, ondan iğrenmiş miydi? Tiksindirmiş miydi? Onu en ufak bir şekilde bile tahrik edememiş miydi?

Meyhanenin sallanan çift kapısını iterek açarken, "Yanımda kal," dedi. İlk sözleri bunlardı. Ona arayışlarını hatırlattığından beri söylemişti. "Ve kapüşonunu başının üzerinde tut. Ne olur ne olmaz. Aslında, sen "Cazibede usta mısın?"

Sesi derin ve sertti ve kadının ağlamaklı duygularının her birini okşuyordu. Elbette ondan iğrenmiyordu. Elbette onu itmiyordu. Öpüşmeleri sırasında kendini tutmuş, durdurmuştu ama ona baktığında, sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi hissettirmişti. En güzel, en çok arzulanan. Bir hazine, el üstünde tutulması gereken bir şey.

İçeri girmeden önce durakladı. "Kadence?" Boğazını temizledi. "Tanrıça mı?"

"Kendimi büyüleyeceğim ve senin yanında kalacağım," dedi ona, ama içinden yalvarıyordu: "Neden bana Beni sürekli uzaklaştırıyorsun."

O yapmadı. Başını salladı ve bir adım öne çıktı. Söz verdiği gibi yakın durdu, zihninde kemiklerin ve pulların görüntüsünü yansıttı. Ona doğru bakan herkes kendilerinden birini gördüğünü sanacaktı. Sadece korkusunun da maskelenmiş olmasını umabilirdi.

Alaycı kahkahalar ve acı dolu çığlıklar hemen kulaklarına saldırdı. Yutkunarak bakışlarını odanın içinde gezdirdi. O kadar çok iblis vardı ki... Her şekil ve boyuttaydılar. Bazıları yansıttığı görüntü gibiydi, kemikler ve pullar. Bazıları yarı insan, yarı boğaydı. Bazıları ejderha gibi kanatlıydı ve burunları da ona uyuyordu. Yine de hepsi taş bir levhanın etrafında toplanmıştı. Hareketli bir levha mı?

Hayır, kımıldamıyorum, diye fark etti, dehşet onu morartan bir pençeye almış ve neredeyse ciğerlerini parçalıyordu. İnsan ruhları levhanın üzerindeydi. İblisler onları parçalara ayırıyordu, içlerini yiyorlardı. Ne yazık ki lanetliler için huzur yoktu. Sadece sonsuz işkence.

"Tanrılar," diye nefes almaktan kendini alamadı. "Bunlardan oluşan bir sürüyü nasıl yenebiliriz?"

"Bu tarafa." Geryon onları kenara çekti ve ve bunun fark edilmeden olayları gözlemleyebilmeleri için olduğunu biliyordu. "Burada gördüğünüz yaratıklar köleler, askerler ve hizmetkârlar. Savaşacaklarımız onlar değil."

Doğru, diye düşündü, midesi bulanıyordu. Şiddet, Ölüm ve benzerleri İblis Lordlarıydı. Köleler avlarının ıstırabından zevk alırken, asıl odak noktaları temel bir ihtiyacın karşılanması: açlık. Lordlar sadece acıyı önemsiyordu. Onu uzatmak, derinliklerine kadar arttırmak delilik. Ve daha fazla acı çektirdikçe, daha fazla çığlık attıkça daha da güçlendiler.

Oh, evet. Buradaki her şeyden çok daha kötüydüler.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Güzel kokuyor, korku gibi," diye homurdandı Kadence'nin yanında aniden bir şey. "Mmm, açım."

İrkildi, nefesi kesildi. Geryon onu arkasına çekmeye çalıştı ama o direndi. Bu sefer arka plana çekilmeyecek, tüm işi yapmaya, tüm riskleri almaya onu zorlamayacaktı. Bu kez savaştı. "Uzaklaş ya da öl," dedi iblise.

Kaşlarını çattı. "Bana benziyorsun. Neden bu kadar güzel kokuyorsun?" Dudaklarını yaladı, kâğıt inceliğindeki ağzının kenarlarından tükürük damlıyordu. Sarı pullarla kaplıydı ve sadece göbeğine kadar uzanıyordu. Zayıf görünse de Bu pulların altında boyun eğmeyen bir güç olduğundan şüpheleniliyordu.

İçinden bir titreme geçti. Kim olduğunu hatırla. Ne yapabileceğinizi unutmayın.

Yaklaştı.

"Uyarılmıştın," dedi kendini toparlayarak.

"Dışarıda bekle, Kadence. Lütfen." Geryon onun önünde hareket etmeye çalıştı.

Yüzünü ona dönmeyerek onu engelledi. "Hayır. Onlarla tek başına savaşmayacaksın."

Onlar konuşurken iblis pençelerini uzatarak onlara doğru ilerlemeye devam etti.

"Lütfen, Kadence." Geryon onu çekiştirdi. "Güvende olduğunu bilmem gerek. Aksi takdirde dikkatim dağılacak ve dikkati dağılmış bir savaşçı yenilmiş bir savaşçıdır."

"Korkak gibi davranamam. Artık yapamam. Ayrıca, eğer bu işe yararsa, onunla savaşmak zorunda kalmayacaksın." O cehennemin gardiyanıydı; öyle davranmasının zamanı geçmişti. Geçmiş zaman o sadece gözlemlemekten ziyade yönetmek.

"Eğer yeterince iyi değilse. Konu senin güvenliğin olduğunda değil."

Yaratık her an takip etmeyi bırakıp kaçabilirdi. Bunu biliyordu, hissediyordu. Kadence, yaratığın gözlerinin derinliklerine bakmak için çenesini eğerken kendi içine uzandı ve gücünün kolayca erişilebilir olduğunu görünce şaşırdı. Yine de şaşırmamalıydı. Onu bastırmaya çalışabilirdi ama her zaman oradaydı, asla sessiz değildi, içinde çalkalanan bir denizdi.

"Kal," dedi ve yaratık yerinde kilitlendi, zihni hâlâ aktifti ama fiziksel formunun her parçası onun emrindeydi.

Uzun bir süre, hayretler içinde yaptığı işi seyretti. Başardım. Şeytan bir kez bile ona yaklaşmaya çalışmadı - o boncuk gözlerinde cinayet parıldamasına rağmen.

Geryon kafası karışmış bir sesle, "Bir şey oldu," dedi.

"Başardım," dedi kendisiyle gurur duyarak. "İzle." İblise, "Kollarını başının üzerine kaldır" dedi.

Anında itaat etti ve tek bir şikayet kelimesi bile etmeden iki kolunu havaya kaldırdı. Ama sonra, o sahip oldu

ağzını da kapattı. Belli ki onun talebini yerine getirmek istememişti, çünkü bakışları ona duyduğu nefreti yansıtmaya devam ediyordu.

İçinden sevinç fışkırdı. Bir kez olsun yeteneğini iyilik için kullanmıştı: çok sevdiği birini kurtarmak için. Yüce Tanrım. Geryon'u seviyor muydu? Onunla birlikte olmayı seviyordu, ona hissettirdiklerini seviyordu: el üstünde tutulduğunu, korunduğunu. Ama bu ona kalbini verdiği anlamına mı geliyordu? Kesinlikle hayır.

"Bak Kadence." Geryon levhayı işaret etti. "Bak ne oldu."

Parmağının yönünü takip etti ve nefesi kesildi. Bütün iblisler oldukları yerde donmuş, ellerini havaya kaldırmışlardı. Ruhlar bile kıvranmayı bırakmıştı. Ne kahkaha ne de çığlık vardı. Sadece kendi nefes alışının sesi duyulabiliyordu.

"Bunu sen mi yaptın?"

Geryon sordu. "Ben-evet."

"Hayretler içindeyim. Hayran kaldım."

Sevinci daha da arttı. "Teşekkür ederim."

"Beni duyabiliyorlar mı?" Kadın başını salladığında, adam yavaşça sırtıttı ve yaratıklara bağırdı, "Beni iyi dinleyin. Gidin ve tüm İblis Lordlarına Gardiyan'ın burada olduğunu ve onları yok etmeyi planladığımı söyleyin." Kadence'ye ekledi, "Onları serbest bırak."

İtiraz etmek istese de Kadence adamın dediğini yaptı. Göz açıp kapayınca kadar yaratıklar binadan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşarak onu ve Geryon'u yalnız bıraktılar. "Neden?"

Sırtışı genişledi. "Şimdi bekleyeceğiz. Onlar bize gelecekler."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Geryon, malzeme ve alet eksikliği göz önüne alındığında, binayı saldırılara karşı elinden geldiğince güçlendirdi. Kadence onun yanında kaldı ve her seferinde ruhani bir dokunuşta bulundu. tahtaları ve taşları onun iradesine boyun eğmeye zorluyordu. Her geçen dakika kadının daha da solgunlaştığını fark etti.

"Savaş planımız nedir?" diye sordu bitirdiklerinde, uzaktaki duvara yaslanarak. Üzerinde kan ya da... başka şeyler olmayan tek yere.

Ne pahasına olursa olsun seni hayatta tutmak. Ona dokunmamaya dikkat ederek ona katıldı. Bir dokunuş, ve o onu kollarına geri çekecekti. Tetikte ve tetikte olması gerekiyordu. "Sen onları kilitleyeceksin ve ben de onları öldüreceğim."

"Hızlı ve kolay," dedi ses tonunda umutlu bir tını ile. "Sence ne kadar vaktimiz var?"

"Birkaç saat. Gelişimi haber almak biraz zaman alacak. ve yayılma niyetleri. Lordların güçlerini toplaması ve bir saldırı planlaması için daha uzun bir süre var." Geryon bir pençesini döşeme tahtasında gezdirerek oraya kazınmış laneti kaldırdı, taş parçaları havaya uçtu. "Lucifer'in neden cehennemden çıkmaya çalışan iblisleri yok etmeni ve böylece diğer tüm iblislerin onları takip etmesini engellemeni istediğini anlıyorum ama bu senin için neden bu kadar önemli?"

Omuz silkti. "Bu diyara girmeyi kabul ettiğimde, ona... bağlandım. Eğer duvar yıkılırsa, ölürüm."

Ölecek miydi? "Neden bana daha önce söylemedin?" diye hırladı. "Ve neden böyle bir şeye bağlandın? Neden buraya isteyerek geldin?"

"Eğer göklerde kalmış olsaydım her gün her dakika cezalandırılır. Bu konuda hiç kimse tanrılardan daha acımasız olamaz. Beni burada istediler, ben de geldim. Ama bu bağın ne kadar kalıcı olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne kadar güçlü. Sana neden söylemediğime gelince..." Omuz silkti. "Sonunda görevinden ayrılmak için iznin vardı ama yine de bana yardım etmeyi seçtin. Sana daha fazla yük olmak istemedim. Şimdi beni yine kurtardınız ve size yalan söylemek istemiyorum."

"Kadence," dedi ve sonra başını salladı. "Sen olmadan kapının iç tarafında kalmalı ve Lordlar yaklaşırken onları öldürmeliydim. Şimdi duvar korumasız ve sen her zamankinden daha fazla tehlikedesin."

"Sizi görür ve uzak dururlardı, çünkü çukurun üzerinde saklanacak bir yer yok."

"Ve bu benim için sorun olmazdı. Bu seni güvende tutardı."

"Yine de bu senin için bir tür hayat değil, sadece pusuya yatmak." "Benim alışkın olduğum hayat bu."

"Ama sen daha fazlasını hak ediyorsun!" Ondan uzağa bakarak pençelediği alanın üzerinde bir parmak ucunu gezdirdi. "Bunu yapmak zorundaydık. Daha doğrusu ben yaptım. Ama bilmenizi isterim ki, eğer düşersem, duvar olduğu gibi kalacak, çünkü bana bağlı değil. Yıllar boyunca birçok kez yaralandım ama yine de hasar belirtisi göstermedi."

"Lanet duvar umurumda değil!"

Gözleri irileşti. Sonra yutkundu ve sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Bensiz, bir şeylerin yanlış gittiğini hissedenden kimse olmayacak. Tanrılar yeni birini bulmak zorunda kalacaklar. Artık özgür olduğunu biliyorum ama o kişi bulunana kadar orada, tetikte kalır mısın? Lucifer çoktan yeni bir koruyucu atamış olsa bile mi?"

"Ölmeyeceksin, lanet olsun. Şimdi söyle bana Lucifer neden içeri girmene izin verdi? Sana dışarıda ihtiyacı var."

Yanaklarına renk gelmişti. Utanç mı? Suçluluk mu? "Duvarının korunmasına da ihtiyacı var."

Suçluluk, kesinlikle. Sesinde vardı, duvarlarda yankılanıyordu. "İblis Lordlarını yok edebilir ya da hapsedebilirdi."

"Eğer onları yakalayabilirse."

"Bunu sana vereceğim." Geryon iki parmağını çenesine vurarak durumu düşündü. "Ama Lucifer hiçbir şeye, hatta ihtiyacı olan şeylere bile, bir tür ödeme talep etmeden izin vermez. Senden ne talep etti? Ve neden benim hizmetlerime izin verdi? Neden ruhumu serbest bıraktı? Ve eğer Lucifer artık ona sahip değilse, ruhum şimdi nerede?" Sorarken bile sorular, cevaplardan birkaçı zihninde şekillendi. Boğazından alçak sesle hırladı. "Beni ondan satın aldın."

Yanaklarındaki renk derinleşti. "Evet," diye fısıldadı. Göz kapakları dalgalanarak kapandı ve yanaklarına dikenli gölgeler düşürdü. Ellerinden biri göğüslerinin arasında sallanan ametisti ovuşturdu. "Ben de üzgün değilim."

Ruhu içinde miydi? "Beni... kendinle mi satın aldın?" Eğer öyleyse, şeytani bir parmağın bu kadının değerli bedenine dokunmasına izin vermeden önce prensi öldürürdü.

Bir duraklama, gözleri yavaşça açılıyor. Sonra, "Hayır."

"Söyle bana." İçinde öfke birikmeye başlamıştı. Kadına, Lucifer'a ve bunun gerçekleşebilmiş olmasından dolayı kendisine öfke duyuyordu. Bu değerli kadın neyden vazgeçmişti? Neden vazgeçmişti? Elini onun elinin üzerine koydu, onu yerinde tutmak için değil -şimdi ne kadar güçlü olduğunu bilse de bunu yapabileceğinden şüpheliydi-güvence vermek için. O buradaydı, gitmiyordu. "Lütfen."

Çenesi titredi. "Ona dünyada dilediğini yapması için engelsiz bir yıl verdim."

"Ah, Kadence," dedi Geryon, diğer tanrıların onun pazarlığını onurlandırmak zorunda kalacaklarını ve onu bunun için acı çekecekti. İçindeki her şey bu düşünceye isyan etti. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Seni kurtarmak için. Beni kurtarmak için. Ulaşamayacağımız dünyayı kurtarmak için. Başka bir yol düşünemedim. Onun tahribatını yok etmek için bir yıl, iblislerin sonsuza kadar özgürce dolaşmasına kıyasla küçük bir şey gibi görünüyordu." Ağız açıldı ama kelimeler yerine acı dolu bir çığlık attı. Bir çırpıda derisinin rengi soldu ve iki büklüm oldu.

Endişe anında onu sarstı. "Neyin var tatlım? Anlat bana."

"İblisler... duvardalar. Beni öldürüyorlar."

ON ALTINCI BÖLÜM

Lucifer iblislere onun duvara olan bağından bahsetmiş miydi? Kadence merak etti, acı onu kesip geçiyordu. Daha ziyade Buraya savaşmaya gelmişlerdi, oraya gitmişlerdi. Onun zayıflayıp öleceğini bilerek mi? Ya da belki de Geryon'u kendilerine çekmeyi ummuşlardı, onu burada yalnız ve pusuya düşmeye açık bir halde bırakarak. Yoksa onun kendilerine gelmesini mi istiyorlardı? Çok fazla alternatif vardı.

Prens muhtemelen tüm bu durumu son derece eğlenceli buluyordu. Muhtemelen, kadının zihninde bir düşünce kök salmıştır, Onu neredeyse felç ediyordu. Eğer onu öldürürse, yeryüzünde kararlaştırılan yıldan daha fazlasına sahip olabilir, ruhlar için takas yapabilir ve anlatılmamış bir kargaşaya neden olabilirdi. Eğer isterse sonsuza kadar yaşayabilir ve şeytanlarını da yanında getirerek kölelerine ve insanlara hükmedebilirdi.

O bir tanrıydı, hükümdarın kardeşi idi. Yakalanıp geri gönderileceğinin hiçbir garantisi yoktu.

Tabii ki, ona ihanet etmesi İblislerini açık alanda kendisine itaat etmeye zorlayabileceğini düşündü. Tabii... işbirliği yapmalarının karşılığı o değilse? Onun duvara bağlı olduğunu bilmiyorlarsa Lucifer Onları kovalamasını önlemek için düştüğünde onu "öldürmek". Ona minnettar olacaklar ve karşılığında ona bağlılıklarını sürdüreceklerine dair söz vereceklerdi.

Oh, Tanrım. Bu olasılık onu hasta ediyordu, çünkü eğer doğruysa farkında olmadan ona her adımında yardım

etmişti.

Duvarın korumasını istiyordu, diye hatırlattı kendine. İlk başta sağduyu devreye girdi. Bu şimdi istediği anlamına gelmez.

İç ağrısıyla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı nefesini tam olarak tutamadı. Ne tür bir aptalım ben? Çok utanmıştı. Çok aptalca.

"Kadence, konuş benimle. Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye ısrar etti Geryon. Dizlerinin üzerine çöktü ve etrafında döndü, Bacaklarının arasında diz çökmüştü. Pençelerinden biri kızın alnına yapışan nemli saçları nazikçe, şefkatle fırçaladı.

Bakışları onunkilere kaydı. Onu güzel kahverengi gözlerinde bu kadar endişeyle görünce, yaptığı seçimlerden pişmanlık duymadı. Ne olursa olsun, o özgür olacaktı. Bu gururlu, güçlü adam sonunda özgür olacaktı.

"Ben... ben... iyiyim," diye nefes nefese kalmayı başardı. Tanrım, sanki organları parçalara ayrılıyormuş gibi içi parçalanmış hissediyordu.

"Hayır, değilsin. Ama olacaksın." Onu kollarına aldı ve arka tarafa taşıdı. Ev sahibinin kullanmış olabileceği bir odaya. Onu ince bir paletin üzerine yatırdı. "Alabilir miyim?" diye sordu, ruhunu barındıran ametisti kaldırarak.

Görevleri tamamlandığında, yardımları için bir hediye olarak bunu ona sunmayı planlamıştı ama başını salladı. Şu anda hiçbir şeyi tamamlayamama ihtimali çok yüksekti.

Taşı yavaşça, dikkatlice boynundan çıkardı ve kalbinin üzerine yerleştirdi. Gözleri kapalıydı. Muhtemelen ne olacağından emin değildi. Ve ilk başta hiçbir şey olmadı. Sonra, kademeli olarak, mücevher parlamaya başladı. Geryon'un dudaklarını bir kaş çatması çekti ve homurdandı. "Yanıklar."

"Senin için tutarım-"

Parıltı binlerce iğne ucu kadar ışığa dönüştü ve adam yüksek sesle ve uzun uzun kükredi.

Son yankı duyulduktan sonra her şey sessizleşti. Işıklar söndü. Sadece mücevheri tutan zincir elinde kaldı.

Gözleri açıldığında kaşları gülümsemeye dönüşüyordu. Ama önce kollarını, sonra da vücudunu incelediğinde kaşları yeniden çatıldı, daha derin, daha yoğun. "Yapmalıydım... Yapmadım... Eski yüzüme dönmeyi umuyordum."

"Neden?" Onu olduğu gibi seviyordu. Boynuzları, dişleri, pençeleri ve her şeyiyle. Bekle, sevmek mi? Oh, evet. Onu seviyordu. Bunu daha önce de düşünmüş ama bir kenara atmıştı. Artık vazgeçmek diye bir şey olamazdı. Ölüm onun yüzüne bakarken duygu oradaydı, inkâr edilemezdi.

Hiçbir erkek onun için bu kadar uygun olmamıştı. Onun doğasından iğrenmiyor, aksine bundan zevk alıyordu. Onun yapabileceklerinden korkmuyor, aksine bundan gurur duyuyordu. Onu memnun ediyor, eğlendiriyor, baştan çıkarıyordu.

"Umuyorum ki... bu..." Yutkundu. "Duvar dışında başka bir şeyle bağ kurarsan, belki duvarla olan bağın azalır ve gücün geri gelir. Belki de acı hafifleyecek."

Başka bir şey mi? "Sen mi?" diye sordu, acıyla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı aniden nefesi kesilmişti.

"Evet. Ben."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Geryon gözlerini ondan kaçırdı. "Çirkin olduğumu biliyorum. Benimle böyle bir şekilde birlikte olma düşüncesinin iğrenç olduğunu biliyorum, ama ben-"

"Sen çirkin değilsin," diye araya girdi Kadence, "ve böyle düşünmen hiç hoşuma gitmiyor. Kendini böyle küçük düşürmenden hoşlanmıyorum."

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, yüz ifadesinde şaşkınlık parlıyordu.

"Seninle birlikte olma düşüncesi hoşuma gidiyor. Sana söz veriyorum."

Şimdi ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. "Hoş geldiniz mi?"

"Evet ama sırf beni kurtarmak için bana bağlanmanı istemiyorum." Bir zamanlar onun bedenini arzuladığını itiraf etmekten korkmuş, sadece bir öpücük almak için minnettarmış gibi davranmıştı.

Artık rol yapmak yok. "Bunu yapmak istemeni istiyorum. Çünkü ben... Seni içimde istiyorum, benim bir parçam olmanı, başka bir yarın istediğimden daha çok istiyorum. Şimdi ve her zaman senin kadının olmak istiyorum."

O daha cevap veremedi, bir başka acı zehirli dolu gibi yağmaya başladı ve onu bir top haline getirdi. Duvardan bir çatlak daha kaymıştı; bunu zihninde gördü.

"Geryon?" diye nefes nefese kaldı.

Bakışları onu delip geçti. "Bir zamanlar, ruhumu geri kazanacak kadar şanslı olursam, hiçbir nedenle onu bir daha asla takas etmeyeceğime yemin etmiştim. Şimdi fark ettim ki senin için seve seve takas ederim, Kadence. Yani evet, bunu yapmak istiyorum."

Geryon, jilet gibi keskin tırnaklarıyla Kadence'yi incitmemeye dikkat ederek yavaşça cübbesini çıkardı. Zaten acı içindeydi ve daha fazlasına dayanabileceğinden şüpheliydi. Güzel, değerli kadın. O sadece zevki hak ediyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, onu arzuluyordu. Sonsuza dek arzuladı. Birlikte. Ona en çok değer verdiğini düşündüğü şeyi vermişti -ruhunu- ama o bunu bilmiyordu. Onun top gibi kıvrılmasını izlerken, ona daha çok değer veriyordu. Onun acısını kendi içine çekmeyi arzuluyordu. Onun için, ne olursa. Onun için. onun bir canavar olduğunu umursamadı. Onun kalbini gördü ve bundan hoşlandı.

Çıplak olduğunda, onu içine çekti. Gülün en tatlı ipucuyla tozlanmış kaymaktaşı teni. Yemyeşil göğüsler, bir kavisli bir bel, ağzını sulandıran bir göbek. Bacakları kilometrelerce uzanıyordu. Eğildi ve meme uçlarından birini yaladı, dilini nefis ucun etrafında dolaştırdı, elleri vücudunun her yerinde gezindi.

Parmakları kadının çekirdeğine yaklaştıkça, kadın derin bir memnuniyetle mırıldanıyor, acısı eriyip gidiyor gibi görünüyordu. "Zevk, acının yerini alıyor," diyerek onun düşüncelerini doğruladı.

Tanrılara şükürler olsun. Dikkatini diğer meme ucuna verdi, emdi ve bir dişinin ucunun hafifçe sıyrmasına izin verdi. "Hâlâ yardım ediyor musun?" Tüm bu süre boyunca

parmakları sadece
klitorisinin üstünde, dokunmadan, sadece alay ederek.

"Hâlâ yardım ediyorum. Ama seni görmek istiyorum," dedi ve zırhına sert bir bakış attı.

Başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Emin misin? Tek bir zırh parçasını bile çıkarmadan seni alt edebilirim."

"Hepinizi istiyorum, Geryon." Yüz hatları ısıt ısıldı. "Hepsini."

"Ne arzu edersen, sahip olacaksın." Tek umudu, onu gördüğünde fikrini değıştirmemiş olmasıydı.

"Tepkimden korkma. Sen benim için güzelsin."

Ne tatlı sözler. Ama... güvensizlikleriyle o kadar uzun süre yaşamıştı ki, artık onun bir parçası olmuşlardı. "Nasıl olabilirim ki? Bana bir baksana. Ben bir canavarım. Bir canavarım. Korkulacak bir şeyim ve aşağılandı."

"Sana bakıyorum ve sen övülecek birisin. Diğer erkeklerin görünüşüne sahip olmayabilirsin ama güçlü ve cesursun. Ayrıca," diye ekledi dudaklarını yalayarak, "hayvani cazibe çok iyi bir şeydir."

Yavaşça sırttı. "Pekâlâ. Sana geri kalanımı göstereceğim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Geryon göğüs plakasını çıkarıp bir kenara fırlattı, yara izleri, kürkü ve aşırı büyük kemikleriyle fazla kordonlu göğsü ortaya çıkardı. Daha sonra beline sarılı deriyi çözerken elleri titredi, sertleşmiş shaftını, yaralı ve kürklü kalçalarını yavaşça ortaya çıkardı. Gerildi, kaçınılmaz dehşet soluğunu bekliyordu, her ne kadar kadın ona "hayvani cazibesi" konusunda güvence vermiş olsa da.

"Çok güzel," dedi saygıyla. "Gerçek bir savaşçı. Benim savaşçım." Uzandı ve parmak uçlarını kürkün üzerinde gezdirdi. "Yumuşak."

Ayrılmış dudaklarından nefes sızıyordu, o ana kadar tuttuğunu fark etmediği bir nefes. "Kadence. Tatlı Kadence," diye mırıldandı. Bunu hak edecek ne yapmıştı ki? Ona mı? Ona zaten aşık olmasaydı, o zaman aşık olurdu.

Şimdiye kadar deneyimlediği en sıcak arzu tınısı olarak Karnından aşağıya doğru öptü, sadece dilini göbeğinin içine daldırmak için durdu. Kadın titriyordu. Uyluklarının tepesine ulaştığında Ona tapıyordu ve titremesi kıvranmaya dönüştü.

"İnanılmaz," diye soluk soluğa adamın saçlarını yumrukladı.

Onu yutmak, ona sahip olmak istiyordu ama kendini tuttu, onun tadı en tatlı ambrosia gibiydi. Ancak kadın parçalanıp zevk çığlıkları attığında onun üzerine çıktı. Ona böyle bir coşku yaşattığı için gururlu ve onurluydu. Ama

Şimdi titriyordu, vücudu yanıyordu. Çaresizdi. Onun için, sadece onun için.

Bacaklarını onun etrafına doladı ve yanaklarını kavrayarak gözlerinin derinliklerine baktı. "Senden daha fazlasına ihtiyacım var."

Ona bir santim, kutsal bir santim girdi. Durdu, ona alışması için zaman verdi. Onu öldürse bile yavaşça girecekti. Bunu yap
Onun için iyi, en iyisi.

"Neden sana hükmetme ihtiyacı hissetmiyorum?" diye mırıldandı kulağına. Kulak memesini ısırıldı.

Tatlı ateş. "Önceden de böyle miydi?"

Başını salladı, daha fazlasını almak için kalçalarını kavislendirdi. Bir santim daha.

Bir iniltiyi kesmek zorunda kaldı. "Belki de kalbim tamamen sana ait olduğu için ustalaşacak bir şey kalmadı."

"Oh, Geryon. Lütfen." Boynuzlarını okşadı, bir daire çizdi parmak ucunu sert noktaların üzerinde gezdirdi. "Beni sonuna kadar al. Bana her şeyi ver."

Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. Kontrol üzerindeki şiddetli hakimiyetini bırakarak ileri atıldı ve kadın haykırdı. Acıdan değil, ama sevinçten, fark etti. Tekrar tekrar onu doldurdu, ona her şeyini verdi. İradeleri öylesine birbirine karışmıştı ki, kimin ne istediğini söylemek imkânsızdı.

Tırnakları başının yanındaki zemini tırmaladı, dişleri bile onu ısırıldı, ama kadın tüm bunları sevdi, onu teşvik etti, daha fazlası için yalvardı. Ve tohumunu içine döktüğünde, iç duvarları kendi tatmin dalgasıyla onu kavradı, adam Onunla tanıştığı andan beri içinde biriken kelimeleri haykırdı. "Seni seviyorum!"

Adamın şaşkınlığı karşısında, kız da bir çığlık attı. "Oh, Geryon. Ben de seni seviyorum."

Çabucak giyindiler. Kadence hâlâ halsizdi ama en azından ağrısı kesilmişti.

"Hâlâ kapıdalar mı?" Geryon sordu. "Ah, evet.

Harıl harıl çalışıyorlar."

Adam kızın dudaklarını öptü ve kız çok sevdiği bu adamın tadına bir kez daha bakmanın zevkini çıkardı. "Bizi oraya götür, onları yerlerine kilitle, gerisini ben hallederim."

"Umarım bu işe yarar," dedi, çünkü ondan ayrılma düşüncesine dayanamıyordu.

"Olacak. Olmak zorunda."

Aksi takdirde ikisinin de mahvolacağından korkuyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Söz verdiği gibi onları parlattı ve Geryon'un yönünü bulması biraz zaman aldı; bir an bir tavernanın içinde, bir an sonra duvarın önündeydi. Ne olduğunu anladığında Etrafındaki katliamı görünce gözlerine inanamadı. İblisler o kadar hararetle çalışmışlardı ki, taşların her tarafına kan bulaştırmışlardı; taşlar parçalanmış, neredeyse kâğıt inceliğindeydi. Bir delik açılmak üzereydi.

Daha da kötüsü, İblis Lordları sürüsü hâlâ oradaydı. Dev gibiydiler, hepsi en az yedi ayak boyundaydı, vücutları o kadar genişti ki, Geryon bile kollarını onları ölçecek kadar uzatamazdı.

Yarı saydam derinin altında iskeletler görünüyordu. Birkaçının kanatları vardı ve hepsi de kötülükleriyle groteskti. Kırmızı gözler, Geryon gibi boynuzlar ve bıçak gibi parmaklar.

Bir ses çıkarmış olmalı, çünkü...şeylerden biri onları fark etti. Vücutundaki tüm tüyleri diken diken eden bir sesle güldü. "Şimdi," diye bağırdı Kadence'ye.

Onlara ters ters baktı, hiçbir şey olmadı. Ellerini onlara doğrulttu, hiçbir şey olmadı. İradesinin gücüyle inledi ama yine de hiçbir şey olmadı. Lordlar oldukları yerde donmadılar.

"Yapamam," diye soluk soluğa bağırdı.

"Sorun nedir?" Kolunu beline dolayarak onun önünde ilerlerken bile ona baktı. Kadının rengi solmuş ve titremesi geri dönmüştü. Adamın kolu

onun etrafında olsaydı, düşeceğini biliyordu. O zaman bağlanma işe yaramamış mıydı? "Konuş benimle, tatlım."

Birlikte toparlanan iblisleri izledi, onu izliyordu. Gülüyordu. Onu nasıl öldüreceklerini hayal ederek mi?

"Sana ve duvara bağıyım. Senin gücünü ve onun zayıflığını hissedebiliyorum ve bu beni parçalıyor," diye ağladı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Tüm bunlar bir hiç içindi Geryon. Hiçbir şey için!"

"Hiçbir şey değil, asla hiçbir şey değil. Sen varsın." Ama ne kadar süre için?

İblisler yavaşça ilerledi, avına kilitlenmiş yırtıcı hayvanlar gibi. İçlerinden ürkütücü bir zevk yayılıyordu.

"Sen başıma gelen en güzel şeysin."
Kadence yanağını onun sırtına yaslayarak zayıf bir sesle konuştu. "Artık ölümüm umurumda değil ama seni büyük bir tehlikeye atmış olmaktan nefret ediyorum."

Hayır. Hayır! "Ölmeyeceksin." Ama o bunu söylerken bile, çok kötü hasar görmüş duvar çatlamaya, parçalanmaya başladı, bir delik belirdi. Genişliyor.

Kadence'nin dizlerinin bağı çözüldü ve adam kükreyerek döndü, onu yere indirdi. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Lanet olsun, başarısız oldum. Onu!

"Kadence."

Tepki yok. Göğsünün inip kalkması, acı içinde inlemesi yoktu. Ölüm kadar hareketsizdi.

"Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle,

Kadence. Lütfen." Yine bir şey yok.

Gözyaşları gözlerini yaktı. Onu terk eden karısı için ağlamamıştı, kaybettiği hayatı için ağlamamıştı ama bu kadın için ağlıyordu. Sana ihtiyacım var. İblislerin bu diyarı terk etmesini engellemesini isteyecekti ama Geryon onun yanından ayrılmayı kendine yediremiyordu.

Keskin bir şey boynunu tırmaladı ve başını yana doğru salladı. Lordlar etraflarında uçuyor, neşeyle kıkırdıyorlardı. "Bizi yalnız bırakın," diye hırladı.

Öldürün

onu. Onu

yok et. Onu

parçala.

Çok geç. O gitti. Daha fazla kahkaha.

İçlerinden biri üzerine çullandı ve pençesini yanağına geçirerek Geryon ne olduğunu anlayamadan kanını akıttı. Diğerleri canlının kokusunu aldı ve çılgınca saldırdı.

Geryon kükreyerek kendini onun üzerine fırlattı ve saldırının en ağır darbesini aldı. Çok geçmeden sırtı paramparça olmuş, boynuzlarından biri çiğnenmiş, bir tendonu kopmuştu. Bu sırada kolunu savurarak zehiriyle öldürebildiği kadarını öldürmeyi umuyordu ama sadece bir tanesi darbesinden kaçmayı başarabildi.

Kahkahalar ve küfürler devam etti. Kadence

onun kulağına "Seni seviyorum," diye

fısıldadı.

Sesini duyunca kasları şok ve rahatlama içinde kasıldı. Hâlâ hayattaydı. "Seni seviyorum. Benimle kal. Beni bırakma."

"Ben... özür dilerim."

Böyle olacağını bilseydi onu asla cehenneme getirmezdi. Tüm varlığını kapıda, onu korumak için savaşıarak geçirirdi. Onu. "Gidin," diye bağırdı iblislere. "Burayı terk edin. Ölümlüler diyarı sizindir."

Sanki duvar sadece onun iznini bekliyormuş gibi, sonunda tamamen devrildi. Bu da şu anlama geliyordu: "Hayır," diye bağırdı. "Senin yıkılmanı istememiştim. Sadece iblislerin uçup gitmesini istemiştim." Ama artık çok geçti. hasar verildi.

İblis Lordları neşeyle mağaranın içine uçtular ve gözden kayboldular. Kadence'yi kollarının arasına alan Geryon'un gözlerinden yeni bir damla yaş aktı. Bu kadın olmadan ölümlüler âlemini neden umursasın ki?

"Hoşça kal aşkım," dedi ve onun kollarında öldü.

YIRMİNCİ BÖLÜM

O ölmüştü. Kadence ölmüştü. Ve onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunu en az kendisinin bildiği kadar bir sonraki nefesini alacaktı. İstenmeyen, nefret edilen bir nefes. O yakıcı gözyaşları yanaklarından aşağı kayıyor, onun yaşadığını ve kızın yaşamadığını alaycı bir şekilde hatırlatıyordu.

Duvarı ve kendisini kurtarmak için ondan yardım istemişti. İblis Lordlarını cehenneminde tutmak için onun yardımını istemişti ama o her konuda onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Çok üzgünüm, Geryon."

Onun bu yeni sesi karşısında gözlerini kırptırdı. O izlerken, kadının ruhu hareketsiz bedeninden yükselmeye başladı. Umut göğsünün içinde çırpındı. Umut, neşe ve şok. Bedeni yok olmuştu ama ruhu yaşamaya devam edecekti. Tabii ki. Bunu bilmeliydi. Her gün böyle ruhlarla karşılaşılıyordu ama hiçbiri onunki kadar saf değildi.

Ayağa kalktı, yüzünü ona döndü, kalbi deli gibi çarpıyordu. Ona hüznle gülümsedi.

"Çok özür dilerim," diye tekrarladı.

"Neden?" Hiç bu kadar mutlu olmamışken mi? Kız buradaydı, onunlaydı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım. İstedğin gibi kapıda konuşlanmış olsaydın, bunlar olmayacaktı."

"Öyle değil. İblisler duvarı ve dolayısıyla seni mahvedebilirdi ama ben seninle bağ kurma fırsatına, hayır, zevkine sahip olamazdım. Olanlardan pişmanlık duyamam." Artık değil. Onun ruhu tam önündeyken olmaz. "Peki ya iblisler?"

"Sanırım tanrılar onları toplamaya çalışacak ve beni sonsuza dek bir başarısızlık olarak kınayacaklar."

Başını iki yana salladı. "Sen başarısız değilsin, aşkım. Onları durdurmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Çoğu kapıdan içeri bile giremezdi." Onu incelerken başını yana eğdi. Her zamanki gibi çok güzeldi, eski halinin bir hayali gibiydi. Ondan önce hayatı çorak bir araziydi. Onsuz bir an... cehennem gibi olurdu.

"Teşekkür ederim, tatlı Geryon. Ama duvar onarılsa bile, iblisler bir şekilde ele geçirilse bile, korkarım tanrılar o iblisleri burada tutamayacaklar." İç çekti. "Her zaman kaçmak için savaşıacaklar."

"Tanrılar bir yolunu bulur," diye güvence verdi ona. "Her zaman bulurlar." Ona sarılmak için elini uzattı ama eli buğulandı ve kaşlarını çattı, mutluluğunun bir kısmı uçup gitmişti. Ona dokunmak bir zorunluluktan; ona dokunmakla onun sıcaklığı, yumuşaklığı olmadan yaşayamazdım.

İşte o zaman farkına vardı. Bir an için gözlerini kapattı, sessiz bir ıstırap içindeydi. "Özgürsün Kadence. Cehennemden, tanrılarının emirlerinden özgürsün. İstedikğin yere gidebilir, diledikğin her şeyi yapabilirsin."

"Evet. Ama sana sahip değilim." Gözleri yaşlarla doldu. "Seni terk edeceğim ve yeryüzünde tek başıma dolaşacağım," dedi başını sertçe sallayarak. Gözyaşları yanaklarına sıçradı. "I

tanrı ve tanrıçaların nerede yaşayacaklarını seçmelerine izin verildiğini

öbür dünyada yaşamak istiyorum ama cennete dönmek ya da cehennemde kalmak gibi bir arzum yok. Tabii... burada mı kalacaksın?

Seninle kalmamı ister misin?" diye sordu umutla. "Eğer beni istemiyorsan, asla sahip olamayacağın bir varlık hissetmeyi umuyorum, anlayacağım, ama..."

O konuşurken aklına bir fikir geldi. Vahşi bir fikir bir kenara atmadı, aksine kucakladı. "Sana bağlandığımda, bu sonsuza kadar sürecektir bir bağdır. Şimdi senden vazgeçmeyeceğim."

"Ama bana bir daha asla dokunamayacaksın. Asla-"

"Yapacağım. Söz veriyorum." Ve bununla birlikte, kendi zehirli pençelerini göğsüne batırdı, toksinin onu yaktığını hissetti, kavurucu, yakıcı. Acıdan çılgınlık attı, gözlerinin üzerinde siyah bir ışık yanıp sönüyordu.

Acı hafiflediğinde, siyahlık da kayboldu. Göz kapakları kanat çırparak açıldı ve bedeninin yok olduğunu, bir kül yığını olduğunu, ruhunun Kadence'nin yanında süzülüğünü gördü. Yüzyıllar boyunca pek çok kez böyle bir eylemde bulunmayı düşünmüştü.

Varlığının monotonluğunu sona erdirecek herhangi bir şey. Ama Kadence için hayata tutunmuştu. Onu görmek, onu okşadığını hayal etmek ve bir şans ummak için.

Şimdi, bu şans gerçek oldu.

"Ben de artık özgürüm," dedi. "Gerçekten özgürüm."

"Benim için hayatından vazgeçtin," diye mırıldandı gözyaşları ve saklayamadığı bir sırıtış arasında.

"Ve bunu yine yaparım." Onu kollarının arasına aldı, sırıtıyordu da çünkü onu yeniden hissedebiliyordu. "Sen benim her şeyimsin. Sensiz kendimi kaybederim."

"Seni çok seviyorum," dedi ve adamın yüzüne küçük öpücükler yağdırdı. "Ama şimdi ne yapacağız?"

"Yaşamak. Sonunda
yaşayacağız." Ve yaşadılar
da.

Tanrılar, dünya ile cehennem arasındaki duvarın aşıldığını ve bir İblis Lordları sürüsünün dünyaya salındığını fark ettiklerinde, hasarı onarmak için bir ordu gönderdiler ama kimse zebanileri yakalayamadı. Yakalayabilseler bile, tanrılar onları cehenneme geri kapatmanın sadece yeni bir isyana davetiye çıkaracağını biliyorlardı.

Bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Taş bariyer yıkılmış olsa da, Zulüm Tanrıçası'nın bedeni hâlâ cehennem duvarına bağlıydı. Bu yüzden tanrılar Kadence'nin kemiklerinden kutu büyüklüğünde bir hapisane inşa ettiler ve ölümünden saatler önce kullandığı güçlerin hâlâ iliklerinde saklı olduğundan emin oldular.

Haklı oldukları kanıtlandı. Kutu bir kez açıldığında iblisleri saklandıkları yerlerden çıkardı ve cehennemin bile yapamadığını yaparak onları tutsak etti.

Tanrılar yaptıkları işten memnundu. Keşke kutuyu saklaması için Pandora'ya vermemiş olsalardı... ama bu başka bir zamanın hikayesi.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

